

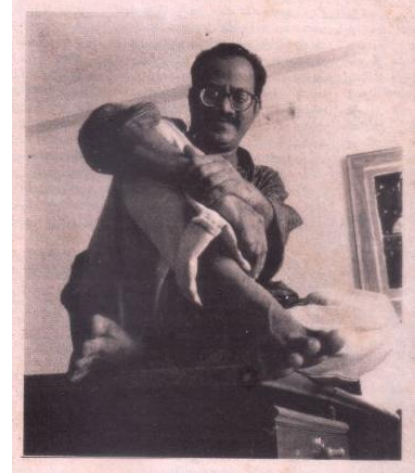
ஞாநி

இதழியல் என்பதே மிகை கலந்ததுதான்

சந்திப்பு: கண்ணன், மனுஷ்ய புத்திரன்

ஞாநி என்ற பெயரில் எழுதிவரும் ந.வே.சங்கரனின் ஆளுமை (1954) ஒரு பத்திரிகையாளராகவும், எழுத்தாளராகவும், நாடக இயக்குனராகவும், நடிகராகவும், தொலைக்காட்சி தொடர் இயக்குநராகவும், மேடை பேச்சாளராகவும், மொழி பெயர்ப்பாளராகவும், ஓவிய வடிவமைப்பாளராகவும், இசையமைப்பாளராகவும் பன்முகத்தன்மை கொண்டது.

இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸில் பத்தாண்டுகள் செய்தியாளராகப் பணியாற்றிய ஞாநி ஜூனியர் போஸ்ட், தினமணி, அஸ்வினி, ஜூனியர் விகடன், எதிரொலி, முரசொலி, கணையாழி, தினகரனின் டி.வி. உலகம், சுட்டி விகடன், விண் நாயகன் ஆகிய இதழ்களிலும் பணியாற்றியுள்ளார். தீம்தரிகிட, ஏழு நாட்கள், அலைகள் ஆகிய இதழ்களையும் சொந்தமாக நடத்தியுள்ளார். ஏராளமான சமூக அரசியல் கட்டுரைகளை எழுதியுள்ள ஞாநியின் நூல்கள்: பழைய பேப்பர் (கட்டுரைத் தொகுப்பு), மறுபடியும் (கட்டுரைத் தொகுப்பு), பலூன் (நாடகம்), தவிப்பு (நாவல்), மீடியா உறவுகள் (வழிகாட்டி), மனிதன் பதில்கள் (அச்சில்).

நாடகத் துறையில் நீண்ட அனுபவம் கொண்ட ஞாநி 1978இல் நண்பர்களுடன் இணைந்து பரீக்ஷா நாடகக் குழுவை தொடங்கினார். தமிழில் முதன்முறையாக பாதல் சர்க்காரின் நாடகங்களையும் மராத்திய நாடகாசிரியர் விஜய் டெண்டூல்கரின் நாடகங்களையும் அறிமுகம் செய்து இயக்கினார். சபா மற்றும் நிறுவன ஆதரவு எதையும் பெறாமல் பார்வையாளர்களை மட்டுமே நம்பி நாடகங்களை நடத்திக் காட்டியது பரீக்ஷா.

ஞாநி இயக்கிய நாடகங்களில் சில: பாதல் சர்க்காரின் மற்றும் இந்திரஜித், தேடுங்கள், முனியன், பாலு ஏன் தற்கொலை செய்து கொண்டான்? விஜய் டெண்டூல்கரின் கமலா, இந்திரா பார்த்தசாரதியின் போர்வைப் போர்த்திய உடல்கள், மழை, பசி, ந.முத்துசாமியின் நாற்காலிக்காரர், கட்டியக்காரன், அப்பாவும் பிள்ளையும், ஜெயந்தனின் மனுஷா மனுஷா, அம்பையின் பயங்கள், நீ ஆண் நீ பெண், ஞாநியின் ஏன், பலூன், அண்ணாவின் சிவாஜி

கண்ட இந்து ராஜ்யம் என்கிற சந்திர மோகன், திலீங்குமாரின் நிகழ் மறுத்த அற்புதம், கங்கை கொண்டானின் ஊர்வலம், அசோகமித்திரனின் சார் சார், சுந்தர ராமசாமியின் பல்லக்குத் தூக்கிகள், இயந்திரத் துடைப்பான், ரஞ்சித் ராய் செளத்திரியின் பாரத தர்மம், எஸ்.எம்.எ.ராமின் மூடிய அறை, கே. வி. ராமசாமியின் ஹிரண்யன்.

பல தொலைக்காட்சித் தொடர்களையும் இயக்கியுள்ள ஞாநி சென்னை வானொலிக்காகவும் தொலைக்காட்சிக்காகவும் பல நேர்காணல்கள், நிகழ்ச்சித் தொகுப்புகள், அரசியல் அலசல்கள் முதலியவற்றையும் வழங்கியுள்ளார். மொழி பெயர்ப்புகளிலும் ஈடுபட்டுள்ளார்.

ஞாநியின் விரிந்த அனுபவ உலகிலிருந்து சில நினைவுகளையும் எண்ணங்களையும் இந்த நேர்காணல் பதிவு செய்கிறது.

நான் பிறந்து வளர்ந்தது சென்னையிலிருந்து 56 கி.மீ தொலைவில் உள்ள செங்கற்பட்டில். அப்பா வேம்புசாமி. பிறந்தது வட ஆற்காட்டில் இருக்கும் நல்லூர் என்னும் கிராமம். எனது இயற்பெயரான ந.வே.சங்கரனில் உள்ள 'ந' அந்த நல்லூரைத்தான் குறிக்கிறது. அந்த ஊரை நான் இதுவரைப் பார்த்ததே கிடையாது. அந்த கிராமத்திற்கு என்னுடைய அப்பா வழி தாத்தா முன்சீப்பாக இருந்தார். பிறகு அவர் துறவு பூண்டு வடக்கே போய்விட்டார். என்ன ஆனார் என்றே தெரியாது. என் அப்பா கொஞ்ச காலம் முன்சீப்பாக இருந்தார். அதன்பின் இராணுவத்தில் சேர்ந்து பணிபுரிந்தார். அதன் பிறகு கிட்டத்தட்ட 50 வருடங்கள் பத்திரிகைத்துறையில் இருந்தார். 1907ல் பிறந்த அவர் தனது 90வது வயதில், 1997ல் காலமானார். கிட்டத்தட்ட இந்த நூற்றாண்டு முழுவதும் இருந்த ஒரு மனிதர் அவர்.

மனுஷ்ய புத்திரன்: எந்தப் பத்திரிகையில் பணிபுரிந்தார் ?

இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸில் 40 வருடங்கள் பணிபுரிந்தார். அடிப்படையில் எங்கள் குடும்பம் பொருளாதார ரீதியில் மிகவும் பின்தங்கிய குடும்பம். நான் என் அப்பாவின் இரண்டாவது மனைவிக்குப் பிறந்தவன். என் அம்மாவுக்கு அப்பா சொந்த மாமா. அம்மாவின் அப்பா அவருக்கு மாமா முறை. அப்பாவை வளர்த்தது அம்மாவழி தாத்தாதான். அவர் ஒரு சமையல்காரர் - பலகாரக்கடை நடத்தியவர். என் சகோதரர்கள் சகோதரிகள் எல்லாரும் என் அப்பாவின் முதல் மனைவிக்குப் பிறந்தவர்கள். நாங்கள் அனைவரும் ஒரே வீட்டில்தான் வசித்து வந்தோம். ஊரில் செய்வதற்கு வேலை எதுவும் இல்லாது போனபோது பஞ்சம் பிழைப்பதற்காக செங்கற்பட்டிற்கு என் சமையற்காரத் தாத்தா காலத்திலேயே வந்திருக்கிறார்கள். சென்னையில் வீடு எடுத்து வாழப் போதுமான வசதி இல்லாததால் அப்பா செங்கற்பட்டில் தங்கியிருந்தார். தினமும் ரயிலில் சென்னைக்கு வந்து போய்க்கொண்டிருப்பார்.

கண்ணன்: அப்போதே ரயில் வசதிகள் வந்துவிட்டிருந்தனவா?

ஓரளவு. அதோடு அந்த ஏரியாவில் ஏற்பட்ட பல முன்னேற்றங்களுக்கு என் அப்பாவும் அவரது நண்பர்களும் காரணமாக இருந்திருக்கிறார்கள். இந்தியாவிலேயே முதன் முதலாக சீசன் டிக்கெட் பயணிகள் சங்கம் என்ற ஒன்று உருவானது செங்கற்பட்டில் தான். விழுப்புரம் வரை இரு பாதை அமைத்து ரயில் விடவேண்டும், மின்சார ரயில் வசதி பரவலாக வேண்டும் என்று பல கோரிக்கைகளை முன்வைத்து வெற்றி பெற்றிருக்கிறார்கள். அப்பா பத்திரிகையில் இருந்ததாலும், பல காங்கிரஸ் பிரமுகர்களை அவருக்குத் தெரிந்திருந்தது என்பதாலும் அவரால் பல விஷயங்களை வெற்றிகரமாகச் செயல்படுத்த முடிந்திருந்தது. காமராஜர் காலத்தில் செங்கற்பட்டு அழகேசன் மந்திரியாக இருந்தார். அவர் என் அப்பாவின் நெருங்கிய நண்பர். அதோடு அறிஞர் அண்ணா அப்பாவின் கல்லூரித் தோழர்தான். இதனால் சென்னையிலிருந்து பல அரசியல் பிரமுகர்களை செங்கற்பட்டிற்கு அழைத்து பயணிகள் சங்க விழாக்களை நடத்துவார். பத்திரிகைத் துறை தவிர இதுபோன்ற விஷயங்களிலும் என் அப்பா மும்முரமாக ஈடுபட்டதுண்டு.

'இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ்'லில் இருந்து ஓய்வு பெறும்போது சீனியர் ரிப்போர்ட்டராக இருந்தார். நான் பத்தாவது படிக்கும்போதே பத்திரிகையாளராகத்தான் வரவேண்டும் என்று முடிவு செய்திருந்தேன். அப்போதெல்லாம் பத்திரிகைத் துறையில் ஈடுபடவேண்டும் என்றால் ஆங்கில இலக்கியப் பட்டப்படிப்பு அவசியமாக இருந்தது. எனவே கல்லூரியில் அறிவியல் பாடங்களைத் தேர்ந்தெடுக்காமல் இலக்கியம் படித்தேன். படித்து முடித்ததும் 'இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ்'க்கு விண்ணப்பித்தேன். நிருபராக பணிபுரிய வேலை காலி இல்லை என்று சொல்லிவிட்டார்கள்.

என் அப்பா சற்று இறுக்கமான கொள்கைப்பிடிப்பு உள்ளவர். அவருடைய முடிவுகளை அவர் யாருக்காகவும் மாற்றிக்கொள்ளவே மாட்டார். பத்திரிகையாளர்கள் ஒருமுறை வேலை நிறுத்தத்தில் ஈடுபட்டபோது, "பத்திரிகையாளர்களின் பணி செய்திகளை மக்களுக்குக் கொண்டு சேர்ப்பது. மக்களுக்கு நாம் செய்ய வேண்டிய அந்தப் பணியை எக்காரணம் கொண்டும் நாம் நிறுத்திவிடக்கூடாது" என்று ஒரு நிலைப்பாட்டை எடுத்தார். அதே சமயம் நிர்வாகம் பணியாளர்களை நடத்தும் விதம் குறித்த தன் விமர்சனங்களைத் தைரியமாக வெளிப்படுத்தியும் வந்தார். இப்படியான அவரது செயல்பாடுகளினால் அவர் இரு தரப்பினராலும் புறக்கணிக்கப்பட்டவராகவே இருந்தார். எனவே எனக்கு வேலை கிடைப்பது சிரமமாக இருந்தது. கடைசியில் விளம்பரக் கணக்குப் பிரிவில் கிளார்க்காகச் சேர்த்துக் கொண்டனர். அங்கு நான்தான் வயதிலே சிறியவனாக இருந்தேன். கடைநிலை கிளார்க்காக இருப்பவர்தான் அட்டெண்டராகவும் பணிபுரிந்தாக வேண்டும். அந்த வேலைகளைப் பத்து மாதங்கள் செய்தேன். ஒவ்வொரு மாதமும் மேலதிகாரிகளுக்கு என்னை நிருபர் பிரிவிற்கு மாற்றும்படி விண்ணப்பித்து கடிதம் எழுதிக்கொண்டேயிருந்தேன். அவர்கள் அதைப் பொருட்படுத்தவேயில்லை. பத்து மாதங்கள் கழித்து ராஜினாமா செய்துவிட்டேன். அதன் பிறகு

இப்போது மாஸ் கம்யூனிகேஷன் இருக்கிறதே அதற்கு இணையான இதழியல் பட்டயப் பாடத்தைப் படிப்பதற்காக சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் சேர்ந்தேன். பொருளாதாரத் துறையின் ஒரு பிரிவாக அப்போது அது இருந்தது. அங்கு மாணவர்கள் சங்கம் ஒன்றை ஆரம்பித்தோம். உடனே சுருக்கெழுத்துப் பாடத்தில் மதிப்பெண்களைக் குறைத்துப்போட்டு என்னை பெயிலாக்கிவிட்டார்கள். அப்போதெல்லாம் அங்கு அப்படித்தான். சங்கம், இயக்கம் என்று ஆரம்பித்தால் பெயிலாக்கிவிடுவார்கள். இப்போது எப்படி என்று தெரியவில்லை. ஒருவழியாக அந்த டிப்ளமோவை முடித்துவிட்டு மீண்டும் எக்ஸ்பிரஸ்ஸுக்கு விண்ணப்பித்தேன். உண்மையில் அந்த டிப்ளமோவில் உருப்படியாக நான் இதழியல் பற்றி எதுவும் கற்றுக் கொண்டிருக்கவில்லை. ஆனால் எக்ஸ்பிரஸ் நிர்வாகத்தினர் அந்த டிப்ளமாவை கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டு என்னை நிருபராக நியமித்தனர்.

ஐந்து வருடங்களுக்குப் பிறகு அங்கிருந்தும் நீக்கப்பட்டேன். வேறு பத்திரிகையில் எழுதுகிறேன் என்ற குற்றச்சாட்டு என்மீது வைக்கப்பட்டது. அப்போது குமுதத்தில் நாடக இயக்கம் நலிவுற்று வருவது பற்றி சுஜாதா, பூர்ணம் விஸ்வநாதன் முதலானோரின் கட்டுரைகள் வெளிவந்து கொண்டிருந்தன. நான் இவர்களெல்லாம் ருத்திராட்சப் பூனைகள், இவர்கள் கண்ணை மூடிக்கொண்டுவிடுவதால் உலகம் இருண்டுவிடாது என்று என் தரப்புக் கருத்தை விரிவாக விளக்கி எழுதியிருந்தேன். அப்போது கூத்துப்பட்டறை, பரீக்ஷா, நிஜ நாடக இயக்கம், வீதி முதலிய குழுக்கள் ஆரம்பமாகிவிட்டன. பேராசிரியர் ராமானுஜம் காந்தி கிராமத்தில் நாடகப் பட்டறைகள் நடத்திக்கொண்டிருந்தார். இந்தத் தகவல்களை எல்லாம் குறிப்பிட்டு எழுதி அனுப்பியிருந்தேன். அதைப் பார்த்த எக்ஸ்பிரஸ் நிர்வாகத்தினர் எனக்கு மெமோ கொடுத்துவிட்டனர். இவையெல்லாம் வெளியில் சொல்லப்படும் காரணங்கள்.

உண்மையான காரணம் அதுவல்ல. பத்திரிகையாளர்களுக்கு என்று இந்திய அளவிலும், தமிழக அளவிலும் பெரிய சங்கங்கள் தனியாக இருந்தன. ஆனால் ஒவ்வொரு தனிப்பட்ட பத்திரிகைகளிலும் சங்கம் என்று தனியாகக் கிடையாது. ஒவ்வொரு பத்திரிகைகளிலும் 'ப்ரஸ் வொர்க்கர்ஸ் யூனியன்', 'அட்மினிஸ்ட்ரேட்டிவ் எம்ப்ளாயிஸ் யூனியன்' போன்றவை இருக்கும். ஆனால் அதில் பத்திரிகையாளர்களை அவர்கள் சேர்த்துக்கொள்ள மாட்டார்கள். எனவே எக்ஸ்பிரஸ்ஸில் நாங்கள் பத்துப்பேர் சேர்ந்து ஒரு சங்கம் ஆரம்பிக்க முடிவு செய்தோம். நாங்கள் கூடிப் பேசிய அடுத்த நாளிலிருந்து எனக்கு மெமோக்கள் வர ஆரம்பித்தன. என்னை வெளியேற்றியதும் அதை எதிர்த்து லேபர் கோர்ட்டில் வழக்குத் தொடுத்தேன். நான்கு வருடங்கள் நடந்த அந்த வழக்கில் இறுதியில் தீர்ப்பு எனக்குச் சாதகமாக வந்தது. அந்த நான்கு வருடத்திற்கான சம்பளப் பணத்தைத் தந்துவிட வேண்டும், சீனியாரிட்டியுடன் மீண்டும் பணியில் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று தீர்ப்பு வந்தது. பணி நீக்கம் பெற்றிருந்த காலத்தில்தான் தீம்தரிகிட ஆரம்பித்தேன். ஜூனியர் விகடனிலும் எழுதி வந்தேன்.

க.: தீம்தரிகிட என்ற இதழை ஆரம்பித்ததன் மூலம் இடைநிலை இதழ் பாரம்பரியத்தைத் துவக்கி வைத்தீர்கள் அல்லவா? அது பற்றிச் சொல்லுங்கள்?

இது சற்று மிகையான கூற்றுதான். இடைநிலை இதழ் பாரம்பரியத்தை நான் ஆரம்பித்ததாகச் சொல்ல முடியாது. அது பல காரணிகளின் கூட்டு விளைவு. என்னுடைய இதழியல் கோட்பாடு இடைநிலை இதழியல் கோட்பாட்டோடு வெகுவாக ஒத்துப்போகக்கூடியது. கனமான விஷயங்களைப் பரவலாக மக்களிடம் கொண்டுபோக முடியாது என்ற கருத்தில் எனக்கு எப்போதும் உடன்பாடே கிடையாது.

ம. பு: இந்தக் கருத்திற்கு வலுவூட்டக் கூடிய முன்னுதாரணம் ஏதாவது இருக்கிறதா?

முன்னுதாரணம் என்று கிடையாது. இருக்கவும் முடியாது. ஒன்றின் தேவை எப்போது வருகிறதோ அப்போது அதைப் பூர்த்தி செய்யக்கூடிய ஒன்று உருவாக்கப்படுகிறது. கல்கி, புதுமைப்பித்தன் காலத்தில் கல்வி கற்பதற்கான வசதிகள் பிராமணர்களுக்கும், வெள்ளாளர்களுக்கும் மட்டுமே பெருமளவில் கிடைத்திருந்தது. படித்திருந்தோர் அனைவரையும் சென்று சேரவேண்டும் என்ற நோக்கில்தான் அன்றைய எல்லாப் பத்திரிகைகளும் நடத்தப்பட்டன. மணிக்கொடி கூட அப்படியான இலக்குடன் செயல்பட்டதாகத்தான் நான் பார்க்கிறேன். வெகுசன இதழ், சிற்றிதழ் என்ற பாகுபாடு அப்போது இருந்திருக்கவில்லை. எனவே இடைநிலை இதழ் என்ற ஒன்றின் தேவையே அப்போது இருந்திருக்கவில்லை. பிற்படுத்தப்பட்ட, தாழ்த்தப்பட்ட பிரிவினருக்குக் கல்வி பரவலாகக் கிடைக்க ஆரம்பித்த பிறகு உருவான புதிய வாசகர்களைக் கணக்கில் கொண்டு பல புதிய முயற்சிகள், பத்திரிகைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன.

குமுதம், தினத்தந்தி போன்றவை தொடர்ந்து ஒருவிதமான விஷயங்களைத் தந்து வாசகர்களின் ரசனையை வடிவமைத்தன என்று சொல்லும் நாம் இவை இரண்டுமே அன்றைய வாசகரின் ரசனையை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்டவை என்பதை மறந்துவிடக் கூடாது. இந்தப் புதிய வாசகர்களின் வாசிப்பு ரசனை அதிகமாக வளர்ந்துவிடவில்லை. கல்வி வாய்ப்புக்களும் மேலே இருந்தவர்களுக்குக் கிடைத்த அளவிற்கு இவர்களுக்குப் பரவலாகக் கிடைத்துவிடவும் இல்லை. எனவே இத்தகையவர்களுக்கான பத்திரிகைகளின் அவசியம் ஏற்படுகிறது. இதை நான் பிற்படுத்தப்பட்ட, தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு எதிரானதாகவோ குறையாகவோ கூறவில்லை. ஒரு சரித்திர உண்மை (**fact**) என்ற அளவில் சொல்கிறேன். இந்தக் காலகட்டத்தில் தான் வெகுசனப் பத்திரிகை, தீவிர வாசிப்பிற்கான பத்திரிகை என இரு பிரிவுகள் தோன்றுகின்றன. மேல் மட்டத்தில் இருப்பவர்கள், புதிய வாசகத் தளத்துடன் தொடர்பு வைத்துக் கொள்வதை, தரக் குறைவானதாகக் கருதுகிறார்கள். புதிய வாசகர்களுக்கு அவர்களது தேவையைக் கருத்தில் கொண்டு அவர்களது மொழியில் பேசும் பத்திரிகைகள் தேவையாக இருந்தன. விற்பனை வாய்ப்புக்களைக் கணக்கில் கொண்டு புதிய பத்திரிகைகள் பல ஆரம்பிக்கப்பட்டன. நாம் விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும் பின்னாளில் மாத நாவல்களின் பங்களிப்பு இந்த நோக்கில் மிகவும் குறிப்பிடத்தகுந்த ஒன்றுதான்.

க.: புதிய வாசகர்களின் ரசனைசார்ந்த முடிவுகளை எடுத்தது யார்? தரமான விஷயங்களைத் தந்து அது வரவேற்புப் பெறாமல் போனதால் தரங்குறைந்தவற்றைத் தர ஆரம்பித்தனர் என்று சொல்ல முடியுமா?

நிச்சயமாக இல்லை. விஷயம் என்னவென்றால் தரமாக எழுத முடிந்த படைப்பாளிகளுக்கு ஒரு பத்திரிகையை ஆரம்பிப்பதற்கான பண்பலம் இல்லை. பண்பலம் இருந்தவர்களுக்குப் பத்திரிகைத் துறை பற்றிய சரியான மதிப்பீடுகள் இருந்திருக்கவில்லை. பெரிய அளவு முதலீட்டில் ஆரம்பிக்கிறோம்; மக்களுக்கு பிடித்தமானதையே தரவேண்டும் என்று யோசித்து மக்களுக்கு இவைதான் பிடிக்கும் என்று முடிவெடுத்து, அதையே தர ஆரம்பிக்கிறார்கள். அதோடு நாம் நினைப்பதுபோல் புதிய பத்திரிகை ஆரம்பிக்கும் போது அவர்கள் பெரிதாக ஆராய்ந்து எல்லாம் முடிவெடுப்பதில்லை. ஏற்கனவே எந்தப் பத்திரிகை வரவேற்பு பெற்றிருக்கிறதோ அதில் இருக்கும் நல்ல அம்சங்களாக அவர்கள் கருதுவதையும் அந்தப் பத்திரிகையினர் தொடாத பகுதிகளையும் சேர்த்து, ஒரு புதிய சூத்திரத்தை உருவாக்கிக் கொண்டு விடுகிறார்கள். குமுதம் ஆரம்பித்தபோது அப்படித்தான் ஆனந்த விகடன் இருந்த சில அம்சங்களையும், அதே சமயம் அது தொடாத சில பகுதிகளையும் சேர்த்துக்கொண்டு புதிது போல் ஒன்றை ஆரம்பித்தனர். குங்குமம் ஆரம்பிக்கப்பட்டபோது ஆனந்த விகடன், குமுதம் இரண்டின் அம்சங்களையும் சேர்த்து அதே சமயம் சில புதிய விஷயங்களையும் சேர்த்துக்கொண்டு ஆரம்பித்தனர்.

ம.பு.: அவ்வாறு ஆரம்பிக்கப்பட்ட வெகுசன இதழ்களில் காலப்போக்கில் என்ன மாற்றங்கள் நடந்திருப்பதாக நீங்கள் கருதுகிறீர்கள் ?

குமுதத்தையும் தந்தியையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது வாசகர்களை அடுத்த கட்டத்திற்கு இட்டுச் செல்லும் பணியைத் தந்தி செய்திருக்கிறது என்றே தோன்றுகிறது. குமுதம் தன் மசாலாத் தன்மையை விட்டு வெளியே வராமல் தேங்கிப் போய்விட்டது. இப்போது நடக்கும் மாற்றங்கள் கூடக் குழப்பமானவைதான். தினத்தந்தியில் சிறிது சிறிதாக மாற்றங்கள் நடந்து வந்துள்ளன. இன்றைய தினத்தந்தியில் உலகச் செய்திகளை எளிய தமிழில் படிக்கமுடிகிறது. 60களில் வந்த தந்தியில் இதுபோன்ற செய்திகள் இடம் பெற்றிருக்கவில்லை. சினிமா, வன்முறை, உள்நாட்டு அரசியல் போன்றவற்றையே அதிகம் தந்து வந்தார்கள். இன்று தந்தியில் பொருளாதாரம் பற்றிய கட்டுரை வருகிறது. விஞ்ஞானக் கட்டுரைகள் வருகின்றன.

க.: விகடன், தினமணியில் இது போல் மாற்றங்கள் ஏதாவது நடந்திருக்கிறதா?

நிச்சயமாக நடந்திருக்கின்றன. இல்லையென்றால் இப்போதைய எண்களின் விளையாட்டில் தாக்குப் பிடித்து நிற்க முடியாமல் போய்விடும்.

ம.பு.: Elitismக்கும் இடைநிலை இதழுக்கும் தொடர்பு இருப்பதாக நீங்கள் நம்புகிறீர்களா?

நிச்சயமாக இருக்கிறது. ஆனால் இடைநிலை இதழ் அணுகுமுறை Elitism-ஐ முழுமையாக ஏற்றுக் கொள்ளவும் இல்லை. முற்றாக நிராகரிக்கவும் இல்லை. அது ஒரு பாலம் போலத்தான்.

ம.பு.: ஆங்கில இதழியல் பார்வை என்னவாக இருக்கிறது? ஆங்கில பத்திரிகைகள் எத்தகைய நோக்கில் செயல்படுகின்றன?

ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளுக்கான வாசகர்கள் எலைட் பிரிவைச் சேர்ந்தவர்கள். எனவே அந்த பத்திரிகைளின் அணுகுமுறை அப்படிப்பட்ட ஒன்றாகவே இருக்கும். இங்கு முக்கியமாக தான் குறிப்பிட விரும்புவது என்னவென்றால் ஒரு விஷயத்தை ஆங்கிலப் பத்திரிகையினர் செய்தால், அதை நாம் ஏற்றுக் கொள்கிறோம். அதே சமயம் தமிழ்ப் பத்திரிகையில் செய்தால் கேவலமானதாகச் சொல்கிறோம். பரபரப்பிற்காகச் செய்கிறார்கள் என்று குற்றம் சாட்டுகிறோம்... உதாரணமாக ஆங்கிலப் பத்திரிகை ஒன்றில் ஜெயலலிதாவின் படத்தைப் போட்டு **CORRUPTION** என்று அட்டையில் போட்டால் நாம் ஒன்றும் சொல்லமாட்டோம். அதே சமயம் தமிழ்ப்பத்திரிகையில் அப்படிப் போட்டால் பரபரப்பிற்காகச் செய்கிறார்கள் என்று சொல்லி விமர்சிப்போம்.... இது தவறு. மொழி சார்ந்து நமக்குள் இருக்கும் தவறான மதிப்பீடுகளின் வெளிப்பாடு. ஆங்கிலக் கெட்டவார்த்தை தமிழ் கெட்ட வார்த்தையைவிடத் தரமானதாகக் கருதப்படுவதுபோல்.....

ம. பு.: இந்த விஷயத்தை இவ்வளவு எளிமையாகச் சொல்லிவிட முடியும் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. தமிழில் இதழியல் என்பது அதீதக் கற்பனை கலந்ததாகத்தானே இருக்கிறது?

இதழியல் என்பதே தமிழ்ச் சூழலில் மிகை கலந்ததாகத் தானே இருக்கிறது.

ம. பு.: தமிழில் இது மிக மோசமான அளவில் அல்லவா இருக்கிறது.

மோசத்துக்குக் காரணம் பொதுவாக தமிழ் மனமே (psyche) மிகைகளை விரும்பும் மனமாக மெல்ல மெல்ல ஆக்கப்பட்டிருப்பதுதான். சினிமாவும் அரசியலும் இதன் உச்சமான பிரதிபலிப்புகள். இதே அணுகுமுறை இதழியலிலும் நீள்கிறது.

க.: தீம்தரிகிட நடத்திய அனுபவத்தைப் பற்றிச் சொல்லுங்கள்.

நான் வெகுசனப் பத்திரிகைகளைப் படித்து வந்தேன். அதே நேரம் கசடதபற, கணையாழி போன்ற சிறு பத்திரிகைகளையும் படித்து வந்தேன். இரண்டில் இருக்கும் நல்ல விஷயங்களையும் சேர்த்து ஒரு பத்திரிகை உருவாக்க வேண்டும், அதற்கான தேவை இருக்கிறது என்று நம்பினேன். இப்போதும் நம்புகிறேன். அப்போது இருந்த அரசியல் சூழ்நிலையைப் பற்றியும் சொல்லியாக வேண்டும். அது எமர்ஜென்ஸி காலகட்டம். அப்போது நான் எக்ஸ்பிரஸில் நிருபராக இருந்தேன். தணிக்கைத் துறையுடனான போராட்டங்களில் நானும் நேரடியாக ஈடுபடும் வாய்ப்பு கிடைத்தது. அந்தக் காலகட்டத்தில்தான்

பத்திரிகைத்துறை தன் உச்சக் கட்டத்தை அடைந்தது எனலாம். 1947க்குப் பிறகு அப்போதுதான் மத்திய தர மக்கள் அரசின் ஒடுக்கு முறைக்கு நேரடியாக ஆட்பட்டனர். நாட்டு நடப்புகளை எல்லோரும் அறிந்துகொள்வதற்கான அவசியம் ஏற்பட்டது. பத்திரிகைத் துறைக்கே மொத்தமான ஒரு வளர்ச்சிக்காலம் அது. ஏராளமான ஆங்கிலப் பத்திரிகைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. தமிழிலும் **விசிட்டர், இதயம் பேசுகிறது, குங்குமம்** போன்றவை அப்போதுதான் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. 72ல் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருந்தாலும் துக்ளக் முக்கியத்துவம் பெற்றது எமர்ஜென்ஸி காலகட்டத்தில்தான். இடதுசாரிக் கட்சிகளும் அவற்றின் செயல்பாடுகளும் கூர்மை அடையத் தொடங்கியிருந்தன. நக்ஸல்பாரி இயக்கங்கள், ஆயுதப் புரட்சி சார்ந்த கருத்துகள் வலுப்பெற ஆரம்பித்திருந்தன. திராவிட அரசியல் இயக்கங்கள் மீதான எதிர்பார்ப்புகள் நம்பிக்கைகள் பொய்த்துப் போக ஆரம்பித்திருந்த காலகட்டம் அது. தமிழகத்தில் அதிக ஊழல் புரிந்தது கலைஞரா, எம்.ஜி.ஆரா என்று விவாதிக்கும் நிலை இருந்தது. தேசிய அளவிலும் இந்திராவின் செயல்பாடுகள் மீதும் அதிருப்தி, மாற்று அரசைத் தர முடியாமல் போய்விட்டிருந்த, ஜனதா கட்சி மீதும் அதிருப்தி என மிகுந்த நெருக்கடியும் பரபரப்பும் நிறைந்த காலகட்டமாக அது இருந்தது. இதனுடைய பாதிப்பு தான் பத்திரிகைத் துறையிலும் எதிரொலித்தது. அதுவரையில் மக்களும் தம் துறை சார்ந்தோ, ரசனை சார்ந்தோ சில குறிப்பிட்ட விஷயங்களைத் தெரிந்துகொள்ள மட்டுமே விருப்பம் கொண்டவர்களாக இருந்தனர், அதற்குப் பிறகுதான் எல்லாவற்றைப் பற்றியும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும் என்று அவர்களது மனநிலை மாறுகிறது. பத்திரிகைகளும் அவர்களது தேவையைப் பூர்த்தி செய்ய எல்லா விஷயங்களையும் தர ஆரம்பிக்கின்றன.

1980ல் இந்தியன் எக்ஸ்பிரசிலிருந்து நீக்கியபோதே இனி தமிழில் மட்டுமே பணிபுரிய வேண்டும் என்று முடிவு செய்தேன். எமர்ஜென்ஸியை எதிர்த்து கொள்கைப் பிடிப்புடன் தீவிரமாகப் போராடிய அதே இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ்தான். தனது பணியாளரை வெகு கலபமாகக் காலடியில் போட்டு மிதிக்கவும் செய்தது. இதுபற்றி நான் தீவிரமாக யோசித்துப் பார்த்தேன். நாமாக ஏதாவது தனியாக ஆரம்பிக்க வேண்டும் என்று நினைத்தேன். சமகால அரசியல் நிகழ்வுகளைப் பற்றிய தகவல்களை, விமர்சனங்களைக் கொண்ட பத்திரிகையாக அப்போது துக்ளக் மட்டுமே இருந்தது. விசிட்டர் பத்திரிகை வந்து நின்று போயிருந்தது. அந்த வருடம் தான் பாரதியின் நூற்றாண்டு வருடமாகவும் இருந்தது. எனவே அவரது கவிதையிலிருந்து ஒரு பதத்தை எடுத்து 'தீம்தரிகிட' என்ற பத்திரிகையை நண்பர்களோடு சேர்ந்து ஆரம்பிக்க முடிவு செய்தேன். பல நண்பர்களிடம் உதவி கேட்டு கடிதம் எழுதினோம். சுப்பிரமணிய ராஜா 3000 ரூபாய் தந்திருந்தார். சுந்தர ராமசாமி 1000 ரூபாய் அனுப்பியிருந்தார். பரீக்ஷா நாடகங்களைப் பார்த்து அவற்றால் கவரப்பட்டு எங்கள் குழுவில் சேர்ந்து செயல்பட்டுக்கொண்டிருந்த சாமி (செல்வராஜ்) என்னும் என் நண்பர் அச்சகத்தில் அச்சக் கோர்ப்பவராக பணிபுரிந்து வந்தார். அப்போதெல்லாம் கம்ப்யூட்டர் இங்கு வந்திருக்கவில்லை. சாமிதான் பத்திரிகை முழுவதையும் அச்சக் கோர்ப்பார். கை உருளையில் முதலில் பிரதி எடுத்து பிழை திருத்துவோம். பிறகு பக்கத்தில் இருக்கும் சிலிண்டர் பிரஸில் கொடுத்து ஆர்ட் பேப்பரில் 'அவுட் புட்' எடுத்துக் கொள்வோம். அவற்றை வெட்டி ஒட்டி லே அவுட் செய்து ஆஃப் செட் பிரஸில் கொடுத்து அச்சடிப்போம். அலுவலகத்தில் நான்கு பேர்தான் பணிபுரிந்து வந்தோம். அப்போது பிரபஞ்சன் பாண்டிச்சேரியில் இருந்தார்.

அவருக்கு ஒரு வேலை தேவைப்படுகிறது என்பது புதுவை ஞானம் வழியே தெரியவந்ததும் அவரை வரும்படி அழைத்தேன். இரண்டு இதழ்களுக்கு சப்ளாட்டராகப் பணிபுரிந்தார். முதல் இதழ் 30000 பிரதிகள் அச்சடிக்கப்பட்டன. அவை அனைத்தும் விற்றுத் தீர்ந்துவிட்டன. இரண்டாவது இதழ் 32000 பிரதிகள் அச்சடித்தோம். அவையும் விற்றுவிட்டன. அப்போது நக்ஸல்பாரி இயக்கத்தின் செயல்பாடுகள் தீவிரமாக இருந்தன. அவற்றை ஒடுக்குவதற்காக தேவாரத்தின் தலைமையிலான போலீஸ் வேட்டைகளும் கடுமையாக இருந்தன.

பனிரெண்டு வருடங்களுக்கு முன்னால் கைது செய்யப்பட்ட நக்ஸல்பாரி இயக்க உறுப்பினர் - வள்ளுவன் - அப்போது முதன் முறையாக பரோலில் விடுவிக்கப்பட்டிருந்தார்.

அவருடைய பேட்டியை வெளியிடலாம் என்று முடிவு செய்து அலுவலகக் குழுவினர் அனைவரும் கூடி ஆலோசித்தோம். பிரபஞ்சன், “அதை வெளியிடுவதன் மூலம் அரசின் நெருக்கடிகளுக்கு நாம் ஆளாக நேரிடலாம். தனிப்பட்ட வாழ்க்கையில் அதை சந்திக்க, நாம் தயாராக இருக்கிறோமா? இப்போது அப்படியொரு சிக்கலை ஏற்படுத்திக் கொள்வதில் எனக்கு உடன்பாடு இல்லை. உங்களுடைய நலனுக்காகவும் சொல்கிறேன். பேட்டியை வெளியிட வேண்டாம். அப்படி நீங்கள் வெளியிடுவதாக இருந்தால் நான் விலகிக் கொள்கிறேன்” என்றார். நாம் ஒரு மாற்று சமுதாயத்தை உருவாக்கும் நோக்கத்தில்தான் இங்கு வந்திருக்கிறோம். எனவே எதற்கும் பயப்படாமல் அந்தப் பேட்டியை வெளியிடுவோம் என்று மற்றவர்கள் எல்லாரும் முடிவு செய்து வெளியிட்டோம். எதிர்பார்த்ததுபோல், எந்த நெருக்கடியும் அரசிடமிருந்து வரவில்லை. ஆனால் பத்திரிகையைத் தொடர்ந்து கொண்டுவருவதில் பொருளாதார ரீதியான பிரச்சனைகள் ஏற்பட்டதால் அதை நிறுத்த வேண்டியதாயிற்று.

பத்திரிகை நன்கு விற்றபோதும் பல ஏஜெண்டுகளிடமிருந்து பணம் கிட்டவில்லை. அது வரும்வரை தொடர்ந்து தாக்குப்பிடிக்கத் தேவைப்பட்ட அளவுக்கு பணம் எங்களிடம் இல்லை. ஆனால் வெளியான இதழ்களில் பல விஷயங்களைத் தர முடிந்திருந்தது. அசோகமித்திரனின் கதைகள், திலீப் குமாரின் கதைகள் வெளிவந்திருக்கின்றன. ரஜினி கோத்தாரியின் பேட்டி வெளிவந்திருந்தது. கமல்ஹாசனின் பேட்டி வந்திருந்தது. அறந்தை நாராயணன் ஒரு நல்ல கட்டுரை எழுதியிருந்தார். அப்போது ஏ.வி.எம் வெளியிட்ட பாரதியார் பாடல் கேசட் உறைக்காக ஏ.வி.எம் மெய்யப்பச் செட்டியாரையும் பாரதியையும் சமமாக்கி வைரமுத்து ஒரு கவிதை எழுதியிருந்தார். ஏ.வி.எம் பாரதியார் பாடல்களை மனமுவந்து நாட்டுடமையாக்க முன்வந்ததைப் பாராட்டியிருந்தது பற்றி அறந்தை அது பொய் என்று மறுத்திருந்தார். உண்மையில் என்ன நடந்திருந்ததென்றால் ஏ.வி.எம் பாரதியார் பாடல் உரிமையை ஒரு மார்வாடியிடமிருந்து வாங்கியிருந்தார். வேறு சிலர் அந்தப் பாடல்களைப் பயன்படுத்தியதை எதிர்த்து வழக்குக் கூடத் தொடுத்திருந்தார். கல்கி, வ.ரா, வல்லிக்கண்ணன் போன்றோர் பாரதியின் பாடல்கள் தனியாரிடம் இருக்கக்கூடாது, நாட்டுடமையாக்கப்பட வேண்டும் என்று போராடத் தொடங்கினர். அப்போது முதலமைச்சராக இருந்த ஓமந்தூர் ராமசாமி ரெட்டியார், பாரதியார் பாடல்களை நாட்டுடமையாக்க முடிவு செய்துவிட்டிருக்கிறார் என்ற தகவல் ஏ.வி.எம்.முக்குத் தெரிந்ததும் உடனே ஏதோ தானே மனமுவந்து கொடுப்பதாக முன்வந்து தந்துவிட்டிருக்கிறார். அறந்தை தம் கட்டுரையில் இந்த விஷயங்களைத் தெளிவாகக்

குறிப்பிட்டு வைரமுத்து செய்யும் புரவலர் துதி வியாபாரத்தைப் பற்றிக் கடுமையாக விமர்சித்திருந்தார். அதோடு பாரதியார் பாடல்களை ஏ.வி.எம்.தான் முதன் முதலாகத் தம் படங்களில் பயன்படுத்தியதாக செய்யப்படும் பிரசாரமும் பிழையானது என்று சுட்டிக் காட்டியிருந்தார். இப்படி 'தீம்தரிகிட'வில் வெகுசனப் பத்திரிகையின் நல்ல விஷயங்களும் சிறு பத்திரிகையின் நல்ல விஷயங்களும் சேர்ந்து இடம்பெறவைக்க முடியும் என்று செய்து காட்டினோம்.

க.: ஒருபுறம் நாடகம், இலக்கியம் என தீவிர ஈடுபாடுகளும் இன்னொருபுறம் சமூகம் மற்றும் அமைப்புகள் மீது சுயமான விமர்சனப்பார்வையும் கொண்ட உங்களால் முரசொலி, ஆனந்த விகடன் போன்ற இறுக்கமான அமைப்புகளில் எவ்வாறு பணிபுரிய முடிந்தது?

முரசொலியில் மட்டுமல்ல வேறு எந்தப் பத்திரிகையானாலும் அதில் பத்திரிகையாளனாக பணிபுரிவது என்பது தாலுகா ஆபீஸில் பணிபுரிவதற்குச் சமமானதுதான். அரசின் கொள்கைகளையோ, நிறுவனத்தின் கொள்கைகளையோ முடிவு செய்யும் நிலையில் அல்ல, அவற்றை முடித்துக் கொடுக்கும் நிலையில்தான் இந்தப் பணியாளர்கள் இருக்கிறார்கள். இருக்கவும் முடியும். இதற்குள் நம்மால் எப்படி நேர்மையாக இருக்க முடியும் என்றுதான் பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது. நேர்மையில்லாததாக நான் நினைக்கும் விஷயங்கள் நான் வேலை பார்க்கும் பத்திரிகையில் வரக்கூடும். ஆனால் அதில் நான் அவற்றைச் செய்யமாட்டேன். நான் நடத்தும் பத்திரிகையில் அப்படிப்பட்டவை வராது. அதுதான் ஒருவரால் செய்ய முடியும். அதே சமயம் பணிபுரியும் நிறுவனத்தின் மீதான விமர்சனங்களை எப்போதும் முன்வைத்துப் போராடியே வந்திருக்கிறேன்.

80ல் நான் எக்ஸ்பிரஸில் இருந்து டிஸ்மிஸ் செய்யப்பட்டபோது என் குடும்பம் பொருளாதார ரீதியில் மிகவும் பின் தங்கிய நிலையில் இருந்தது. என் அம்மாவும், பெரியம்மாவும் என் பொறுப்பில் தான் இருந்தனர். அந்த வேலை போனபோது அடுத்த வேளை உணவிற்கு எந்தவித உத்தரவாதமும் இல்லாமல்தான் இருந்தது. சேமிப்பு என்று என்னிடம் எதுவும் இருந்திருக்கவில்லை. டிஸ்மிஸ் செய்யப்படுவதற்கு முன் எக்ஸ்பிரஸ் அலுவலகத்தில் மன்னிப்பு கேட்டால் ஒரு **increment** கட் செய்வதோடு ஒரு எச்சரிக்கை தந்து வேலையில் திரும்ப எடுத்துக் கொண்டுவிடுகிறோம் என்று சொன்னார்கள். நான் மன்னிப்புக் கேட்க முடியாது என்று சொல்லிவிட்டு வீட்டிற்கு போனேன். அம்மாவிடம் நடந்ததைச் சொல்லி உன் முடிவு என்ன என்பதை யோசித்துச் சொல்லு என்று கூறிவிட்டு தூங்கப் போனேன். அம்மாவும் பெரியம்மாவும் இரவு முழுவதும் இது பற்றிப் பேசியிருக்கிறார்கள். மறுநாள் காலையில் சாப்பிட உட்காரும்போது - பொதுவாக நாங்கள் ஆற அமரப் பேசுவது என்பது சாப்பிடும்போது தான் - நீ செய்ததில் எந்தப் பிழையும் இல்லை நீ மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டாம் என்று சொன்னார்கள். அப்போது அவர்கள் அப்படிச் சொன்னது மிகப்பெரிய தார்மீக பலத்தை எனக்குத் தந்தது. வேலை போன பிறகு நான்கு வருடங்கள் மாதா மாதம் 500 ரூபாய் 200 ரூபாய் என துண்டு துண்டாகச் சம்பாதித்து வந்தேன். பேப்பரில் வரும் ஒரு பத்தியை மொழிபெயர்த்துக் கொடுத்தால் 15 ரூபாய் தருவேன் என்று ஒருவர் சொன்னார். மொழிபெயர்த்துக் கொடுத்தேன். பா.செயப்பிரகாசம் தகவல் தொடர்புத்துறையில் அதிகாரியாக அப்போது இருந்தார். அவர் ஒரு வேலைக்கு ஏற்பாடு செய்தார். அதாவது தினமும் எல்லாப்

பத்திரிகைகளையும் வாங்கி அதில் விவசாயத்துறை அமைச்சருக்குப் போகவேண்டிய செய்திகளை அவருக்கு அனுப்ப வேண்டும். கல்வித் துறை அமைச்சருக்குப் போக வேண்டிய செய்திகளை அவரது பார்வைக்குக் கொண்டு செல்ல வேண்டும். இப்படியாக ஒவ்வொரு அமைச்சருக்குச் சேர வேண்டிய செய்திகளைத் தேர்ந்தெடுத்து, தனித்தனியே பைலில் போட்டு தலைமைச் செயலகத்திற்கு 11 மணிக்கு முன்னால் கொண்டு சேர்க்க வேண்டும். இந்த வேலையை தற்காலிகமாக செய்து வந்தேன். இந்த மாதம் செய்யும் வேலைக்கு ஆறுமாதங்கள் கழித்து செக் வரும். அதுவும் 300, 350 என்று குறைவாகவே இருக்கும்.

1980ல் அஸ்வினி என்று ஒரு பத்திரிகை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இந்துமதி ஆசிரியராக இருந்தார். அதில் சப்எடிட்டராக சேர அழைத்தார். சேரும்போது சில விஷயங்களைத் தெளிவாகக் கூறிவிட்டேன். நான் லே அவுட், பத்திரிகைத் தயாரிப்பு வேலைகள் மட்டுமே செய்வேன். நான் எதுவும் எழுத மாட்டேன். அப்படி ஏதாவது எழுத வேண்டுமென்றால் நான் எழுதுவதை எந்தவித மாற்றமும் இன்றி அப்படியே பிரசுரிக்க வேண்டும். அதை அவர் ஏற்றுக் கொண்டிருந்தார். எட்டு மாதங்கள் அதில் பணிபுரிந்தேன். என் கதை ஒன்று வெளியானது. கட்டுரை ஒன்று எழுதித் தந்தேன். பப்ளிஷருக்கு அந்தக் கட்டுரை பிடிக்கவில்லை. மிஷினில் இருக்கும்போது அந்தக் கட்டுரையை நிறுத்திவிட்டார். இந்துமதிக்கு இது தெரிந்ததும் கோபப்பட்டு ஆசிரியர் பொறுப்பிலிருந்து விலகப் போவதாக பப்ளிஷரிடமே சொன்னார்.

நான் அவரை சமாதானப்படுத்தினேன். உங்களை நம்பித்தான் இந்தப் பத்திரிகையை ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். நீங்கள் விலக வேண்டாம். என் கட்டுரையைத் தானே பிரசுரிக்க மறுக்கிறார்கள். நான் விலகிக் கொள்கிறேன் என்று சொல்லி விலகிக்கொண்டேன். எனக்கு தார்மீக ஆதரவு தந்து வந்த என் அம்மா பங்காரு இந்தக் காலகட்டத்தில்தான் இறந்து போனார்கள். அதன் பிறகு ஜூனியர் விகடனில் **free lancer** ஆகப் பணிபுரிந்தேன். அங்கே ஒரு வாரம் எழுதிய கட்டுரைக்கு அடுத்த வாரமே பணம் தருவார்கள். இப்படி நிலையில்லா வேலையில் இருந்தபோதுதான் பத்மாவும் நானும் திருமணம் செய்து கொண்டோம். ஜூனியர் விகடனுடனான என் ஆறுமாத கால ஒப்பந்தம் முடிவடையும் நிலையில் இருந்தபோதுதான் எக்ஸ்பிரஸ் வழக்கில் எனக்கு சாதகமாக தீர்ப்பு வந்தது. நான் கோர்ட் செலவுக்காக ஒரு நயா பைசா கூடச் செலவழிக்கவில்லை. எல்லாச் செலவுகளையும் பார்த்துக் கொண்டது என் கல்லூரி நண்பர் - வக்கீல் - சந்துருதான். அவர் அப்போது CPMயில் இருந்தார். முழு மூச்சுடன் போராடி அந்த வழக்கில் எனக்கு வெற்றி பெற்றுத் தந்தார். பின்னால் கட்சியில் அவருக்கு என்னால் சிறு பிரச்சினை ஏற்பட்டது. அப்போது இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினை தீவிரமாக இருந்தது. ராஜீவ் — ஜெயவர்த்தனே ஒப்பந்தத்தையும் இலங்கைக்கு இந்திய ராணுவம் அனுப்பப்பட்டதையும் எதிர்த்து ஒரு மனிதச் சங்கிலி பேரணி நடத்தினோம். அதற்கு சந்துருவை நான் அழைத்திருந்தேன். அதில் அவர் கலந்து கொண்டதற்காக கட்சியிலிருந்து வெளியேவர நேர்ந்தது. என்னை மீண்டும் பணிக்கு எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்றும் பணி நீக்கம் செய்யப்பட்டிருந்த நான்கு வருடங்களுக்கு சீனியாரிட்டி தர வேண்டும் என்றும், அந்த வருடங்களுக்கான சம்பளப் பணத்தைத் தந்துவிட வேண்டும் என்றும் தீர்ப்பில் கூறப்பட்டிருந்தது. நான் ஆனந்த விகடன் ஆசிரியரிடம், "தீர்ப்பு எனக்கு சாதகமாக

வந்திருக்கிறது. ஆனால் நான் போக விரும்பவில்லை. நீங்கள் ஜூனியர் விகடனில் ஒப்பந்தத்தை நீட்டித்துக் கொடுத்தால் தொடர்ந்து இங்கேயே பணிபுரிகிறேன்" என்றேன். அதற்கு அவர், "நீங்கள் ஒரு கொள்கைக்காக போராடி வென்றிருக்கிறீர்கள். எனவே அங்கு போய்ப் பணியைத் தொடருங்கள். எப்போது விரும்பினாலும் இங்கு திரும்ப வாருங்கள்; சேர்த்துக் கொள்கிறேன்" என்று சொன்னார். எக்ஸ்பிரஸில் மீண்டும் போய்ச் சேர்ந்தேன். அங்கு போனதும் புதுவிதமான பிரச்சனை ஒன்றை எதிர்கொள்ள வேண்டி வந்தது. 4 வருட சீனியாரிட்டியோடு அங்கு மீண்டும் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டிருந்ததால் எனக்கான அடுத்த பதவி உயர்வை நிர்வாகம் விரும்பவில்லை. ஏற்கனவே வேலை செய்து வந்தவர்கள் எனக்கு ஜூனியராக இருந்தார்கள். அவர்களுக்கும் பதவி உயர்வு கிடைக்காமல் இருக்க நேர்ந்தது. அவர்கள் விளையாட்டாக நீ போனால்தான் எங்களுக்கெல்லாம் நல்லது என்று சொல்வதுண்டு. நானும் சீக்கிரம் போய்விடுவேன் என்று சொல்வேன். நான் ராஜினாமா செய்த ஒரு வாரத்தில் அவர்களுக்கு பதவி உயர்வு கிடைத்தது. நான்கு வருட அரியர்ஸ் பணம் கிடைத்ததே அதில் கடன் போக மீதி இருந்ததை வைத்து மீண்டும் தீம்தரிகிட ஆரம்பித்தேன். 7 இதழ்கள் வந்தன. ஒவ்வொரு இதழும் 30000 பிரதிகள் விற்றன. ஒரு இடைநிலை இதழுக்கான தேவை இருந்துகொண்டேயிருக்கிறது என்பதைத்தான் இது காட்டுகிறது. போதிய முதலீடு இல்லாததால் இம்முறையும் தொடர முடியாமல் போய்விட்டது.

ம.பு: தமிழ்ப் பத்திரிகைத்துறையில் கட்டுரையாளர்கள், அரசியல் விமர்சகர்கள் அதிக அளவில் உருவாகாமல் போனதற்கு எது காரணம் என்று நினைக்கிறீர்கள்?

இரண்டு காரணங்கள் இருக்கின்றன. முதலாவதாக தமிழ்ப் பத்திரிகைகளில் விமர்சனங்கள் புத்திபூர்வமாக ஆராய்ந்து செய்யப்படுவதில்லை. விகடனில் பணிபுரிந்த ஒரு மூத்த பத்திரிகையாளர் சொல்வதுண்டு. குமுதம் ஆரம்பித்த பிறகு அவர்கள் அதனுடன் போட்டி போட வேண்டும் என்பதற்காக தமது தரத்தைத் தாழ்த்திக் கொண்டதாக ஆனந்த விகடனின் ஆரம்பகாலத் தரம் பற்றி பல மாறுபட்ட கருத்துக்கள் இருக்கலாம். ஆனால் பல முக்கியமான விஷயங்கள் அதில் நடந்துள்ளன. அப்போது தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் ஆலயப் பிரவேசத்தை எதிர்த்து காந்திக்கு சங்கராச்சாரியார் ஒரு கடிதம் எழுதினார். அதைக் கண்டித்து கல்கி ஆனந்த விகடனில் ஒரு தலையங்கம் எழுதினார். அதில் சங்கராச்சாரியாரை, "நீங்கள் லோக குருவும் அல்ல... ஒரு மதத்தினரின் குருவும் கூட அல்ல... ஒரு சாதியினரின் குரு கூட அல்ல, வெறும் ஒரு மடத்தின் நிர்வாகி, எனவே நீங்கள் அந்த வேலையை மட்டும் பார்த்துக்கொண்டு இருங்கள்" என்று கடுமையாக விமர்சித்து எழுதியிருந்தார். இப்போது அப்படி ஒரு தலையங்கத்தை வெகுசன பத்திரிகையில் பார்க்கவே முடியாது. இப்போது எல்லாரோடும் ஒத்துப்போகும் மனோபாவமே மிகுதியாக இருக்கிறது. 50களில் 60களில் 70களில் பத்திரிகைகளின் முக்கிய நோக்கமே மக்களை சந்தோஷப்படுத்துவது தான். சிந்திக்க வைக்காமல் வெறும் பொழுதுபோக்கு சாதனமாகப் பத்திரிகையை நடத்தி வந்தனர். எனவே சின்னக்குத்துசி போன்ற ஒரு பத்திரிகையாளரின் தேவை இல்லாமல் இருந்தது. சின்னக்குத்துசி 60களில் இருந்தே கட்சி இதழ்களில் எழுதி வருகிறார் என்றாலும் அவருக்கு வெகுசன பத்திரிகைகளில் தொடர் எழுத வாய்ப்பு கிடைத்ததே 90களில் தான். அதுவரை அரசியல்

கட்சியினர் மட்டும் படிக்கும் சிறிய கட்சிப் பத்திரிகைகளில் மட்டும் தானே எழுதி வந்தார். இப்போதுதான் எதையும் ஆராய்ந்து தீவிரமாக எழுதுதல் என்பதும் வியாபார ரீதியாக செல்லுபடியாகக் கூடிய ஒன்றாக, ஒரு வர்த்தக உண்மையாக மாறியிருக்கிறது.

ம.பு.: சுட்டி விகடன் மூலம் குழந்தைகளுக்கான இதழியலில் நீங்கள் புதிதாக உருவாக்க விரும்பியது என்ன ?

சிறுவர்களுக்கென்று தமிழில் அது வரை ஒரு நல்ல பத்திரிகை இல்லாமல் இருந்தது. ஒரு காலத்தில் நன்றாகவே நடத்தப்பட்ட கண்ணன் நின்று போய்விட்டிருந்தது. அம்புலிமாமா ஒருவித **fantasy** தன்மை மட்டுமே கொண்டதாக இருந்தது. கோகுலத்திலும் சில விஷயங்களில் மட்டுமே அதிக கவனம் செலுத்தினர். தவிர இது போன்ற சிறுவர் பத்திரிகைகளில் பணிபுரிந்தவர்கள் அவர்களது குழந்தைப் பருவத்தை மறுஉருவாக்கம் செய்ய முயன்று கொண்டிருந்தார்களே தவிர, அவர்கள் இழந்த சொர்க்கத்தை இந்த பத்திரிகைகள் மூலம் மீட்கப் பார்த்தார்களே தவிர, இன்றைய குழந்தைகளுக்கு என்ன தேவை, அவர்கள் என்ன விஷயங்களை விரும்புகிறார்கள் என்பதை ஆராயவும், அறியவும் முயற்சிக்கவே இல்லை. சுட்டி விகடனில் தான் முதன் முதலாக அப்படியான அணுகுமுறை மேற்கொள்ளப்பட்டது.

ம.பு.: அது நகர்புற சிறுவர்களை மட்டுமே மையமாகக் கொண்டு இயங்குவது போல் தெரிகிறதே?

பத்திரிகை படிக்கும் பழக்கமே மத்திய தர - நகர்புறவாசிகளிடம் மட்டும் தானே இருக்கிறது. காலச்சுவடு படிப்பவர்களானாலும் சரி, கல்கண்டு படிப்பவர்களானாலும் சரி மத்திய தர வர்க்கத்தினர்தானே. அவர்கள், அதிகபட்சமாகப் பார்த்தால் **Lower middle class** ஐச் சேர்ந்தவர்களாக இருப்பார்கள். அதற்குக் கீழே இருப்பவர்கள் படிப்பறிவே பெறாமலிருப்பதால் பத்திரிகைகள் படிப்பதே கிடையாதே. சுட்டி விகடன் சார்பில் சிறுவர்களுக்கு ஓவியப் பயிற்சி முகாம் நடத்துவதற்காக தமிழகத்தின் முக்கியமான மாவட்டங்களுக்குப் போய்வந்தேன். கோயம்புத்தூரில் முகாம் நடத்தியபோது 50 மைல் தொலைவில் உள்ள கிராமத்திலிருந்தும் பங்கெடுக்க சிறுவர்கள் வந்திருந்தார்கள். இதுபோல் ஒவ்வொரு ஊரிலும் அதிக அளவில் கிராமப்புறச் சிறுவர்களும் ஆர்வத்துடன் வந்து கலந்து கொண்டிருந்தார்கள். சுட்டி விகடனில் அவர்களுக்கு எதுவெல்லாம் பிடித்திருக்கிறது என்று சர்வே நடத்தினோம். பத்மா எழுதிவந்த மாயா டீச்சரின் மந்திரக் கம்பளம் பல சிறுவர்களுக்குப் பிடித்திருந்தது. ரமேஷ் வைத்யா எழுதிய 'மொழிகள் கற்பது', வள்ளிதாசன் எழுதிய 'நேரடி விசிட்' போன்றவையும் பிடித்திருந்தன. சுட்டியில் வெளிவந்த விஷயங்கள் நகர்புற மற்றும் கிராமப் புறச் சிறுவர்களுக்கு இருவருக்கும் பிடித்தமானவையாகவே இருந்தன. வாங்கும் சக்தி, படிக்கும் திறன் சார்ந்து யோசிக்கும்போது வேறு முடிவுகளுக்கு நாம் போகவேண்டி வரலாம். அது சமூக அமைப்பு, கல்வித்துறை சார்ந்த விஷயம். சுட்டியின் தரம் சம்பந்தப்பட்டதல்ல...

ம.பு.: நகர்புற சிறுவர்களுக்கும் கிராமப்புறச் சிறுவர்களுக்கும் இடையே வேறுபாடு எதுவுமே நீங்கள் பார்க்கவில்லையா... அவர்களது ரசனை, விருப்பம் சார்ந்து...?

எல்லா இடங்களிலும் சிறுவர்கள் ஒரே மாதிரித்தான் இருக்கிறார்கள். அவர்களது கனவு, ஆசை, ஆர்வம் இவை ஒரே மாதிரியாகத்தான் இருக்கின்றன. வாழும் இடம் சார்ந்து சின்னச் சின்ன மாறுதல்கள் வேண்டுமானால் இருக்கலாம். அவ்வளவுதான். சில ஆண்டுகள் முன்பு திருநெல்வேலிக்கு அருகில் இருக்கும் மேலப்பாளையத்திற்குப் போயிருந்தேன். அங்கு இருந்த பீடி சுற்றும் சிறுவர்களுக்கு ஓவிய முகாம் நடத்தினேன். மிகுந்த ஆர்வத்துடன் பங்கெடுத்துக் கொண்டார்கள். ஒரு ஆச்சரியம் என்னவென்றால் ஒரு சிறுவன்கூட பீடி குடிக்கும் ஒருவரைப் படமாக வரையவே இல்லை. பொதுவாக சின்னக் குழந்தைகள் ஏதாவது பத்திரிகையில் வந்த படத்தைப் பார்த்தால்கூட அதன் வாயில் ஒரு சிகரெட்டை வேடிக்கையாக வரைவதுண்டு. அதுபோல் சென்னையில் குப்பங்களில் ஓவிய நிகழ்ச்சிகள் நடந்தபோது அந்தச் சிறுவர்களில் பெரும்பாலானோர் படங்களை வரைந்திருந்தார்கள். இதுபோல் வாழும் இடம் சார்ந்து, தொழில் சார்ந்து சில மாறுதல்கள் வேண்டுமானால் இருக்கலாம். மற்றபடி நகர்புற மற்றும் கிராமப்புற சிறுவர்கள் அனைவரும் ஒரே விதமாகத்தான் இருக்கிறார்கள்.

ம.பு.: சுட்டி விகடனில் நீங்கள் பயன்படுத்திய மொழிநடை கிராமப்புற சிறுவர்களுக்கு படிக்கக் கஷ்டமானதாக இருக்கவில்லையா...?

அதற்குத்தான் நாங்கள் ஒரு வழிமுறையைக் கடைப்பிடித்தோம். ஒவ்வொரு இதழும் அச்சேற்றுவதற்கு முன் பலதரப்பட்ட சிறுவர்களுக்கு அதை வாசித்துக் காட்டி அவர்களின் எதிர்வினையைக் கருத்தில் கொண்டு அதற்கேற்ப சில மாற்றங்களைச் செய்தோம். விகடன் அலுவலகத்திலும் அச்சகத்திலும் பணிபுரிபவர்களின் குழந்தைகளுடன் சுட்டி ஆசிரியர் குழுவினர் தொடர்ந்து உறவாடி அதிலிருந்து கற்றுக்கொள்வதை வழக்கமாக வைத்திருந்தோம். இப்போது சுட்டியில் சில மாற்றங்கள் வந்திருக்கின்றன. அதில் எனக்கு உடன்பாடு கிடையாது. நான் இருந்தவரை சினிமாவை ஒரு விஞ்ஞான சாதனமாக மட்டுமே அணுகி அந்தக் கோணத்தில் மட்டுமே வெளியிட்டு வந்தோம். சினிமா எப்படி கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. எப்படி எடுக்கிறார்கள் என்பது போன்றவற்றை மட்டுமே தந்து வந்தோம். என்னைப் பொறுத்தவரை ரேயின் படங்களைப் பற்றி நாம் சிறுவர்களுக்கு எழுதலாம். சாப்ளினின் படங்களைப் பற்றி எழுதலாம். ஆனால் இன்றைய வர்த்தக தமிழ் சினிமாவின் விஷயங்கள் அதில் இடம் பெறக்கூடாது என்பதே அதன் ஆசிரியர் அப்போது நிர்ணயித்த கொள்கையாகவும் இருந்தது. இப்போது அது மாறி வருகிறது. ஆரோக்கியமில்லாத மாற்றமாகவே இதை நான் பார்க்கிறேன்.

ம.பு.: தமிழில் முக்கியமான குழந்தை எழுத்தாளர்கள் என யாரும் உருவாகாமல் போனதற்கு என்ன காரணம் என்று நினைக்கிறீர்கள் ?

முன்னால் சொன்னேனே, அதுதான். இப்போது எழுதுபவர்கள் - பெரியவர்கள் தமது குழந்தைப் பருவத்தையே மறு ஆக்கம் செய்ய விரும்புகிறார்கள். 10 வருடத்தில் எவ்வளவு மாற்றங்கள் நிகழ்ந்துவிடுகின்றன. இன்றைய குழந்தைகள் வேறு விதமானவர்கள். அதை எழுத்தாளர்கள் யாரும் புரிந்து கொள்ளவில்லை. ஒன்றிரண்டு விதி விலக்குகள் இருக்கலாம்.

பெரும்பாலான எழுத்தாளர்களுக்கு குழந்தைகளின் மொழியில் பேசத் தெரியவில்லை. குழந்தைகளுடன் உரையாடல் சாத்தியமில்லை அவர்களுக்கு.

ம.பு.: சிறந்த எழுத்தாளர்கள்கூட ஏன் குழந்தைகளுக்கு எதுவும் எழுதவில்லை ..?

நாம் குழந்தைகளைக் கவனித்துக்கொள்ளும் பொறுப்பை பெற்றோர்களிடமும், ஆசிரியர்களிடமும் கொடுத்துவிட்டிருக்கிறோம். குடும்பத்திலும் சரி பள்ளிக்கூடத்திலும் சரி, இலக்கியத்திற்கு, தரமான எழுத்திற்கு இடமே இல்லை. அதனால் சினிமாவை மதிக்கும் அளவிற்கு குழந்தைகள் இலக்கியத்தை மதிப்பதில்லை. இலக்கியத்தை மதிக்கும் குழந்தைகளை நம்மால் உருவாக்க முடியவில்லை.

ம.பு.: பாட புத்தகங்கள் தவிர குழந்தைகள் வேறு பத்திரிகைகள் படிப்பதை ஊக்குவிக்கும் மனோபாவம் பெற்றோர்களிடம் இருக்கிறதா...?

பெற்றோர்களுக்குத் தாம் ஆக முடியாததைக் குழந்தைகள் செய்யவேண்டும். அது ஒன்றுதான் நோக்கமாக இருக்கிறது. அவர்களால் இன்ஜினியராக, டாக்டராக ஆக முடியாமல் போய்விட்டிருக்கிறது. எனவே குழந்தைகள் டாக்டராக வேண்டும். இன்ஜினியராக ஆக வேண்டும். அதற்காகக் குழந்தைகளை எப்படிப் பயிற்றுவிப்பது என்பது பற்றிதான் பெற்றோர்கள் சிந்திக்கிறார்கள். சுட்டி விகடன் ஆரம்பிப்பதற்கு முன் இதைப் பற்றி விரிவாக விவாதித்தோம். ஏனெனில் குழந்தைகளுக்கு வாங்கும் சக்தி கிடையாது. வாங்கித் தரும் பொறுப்பில் இருப்பது பெற்றோர்கள்தான். எனவே அவர்களை முதலில் திருப்திப்படுத்த வேண்டும். அதாவது குழந்தைகளுக்கு இது பயனுள்ளதுதான் என்று அவர்களை நம்பவைக்க வேண்டும். அதே சமயம் அந்த விஷயங்கள் குழந்தைகளுக்கு விருப்பமானதாகவும் இருக்க வேண்டும்.

ம.பு.: இந்தப் பிரச்சனையை எப்படி, தீர்த்தீர்கள்?

வெகு எளிது. பள்ளிக்கூடத்தில் சொல்லித் தராத விஷயங்களைத் தருவதோடு பள்ளிக்கூடத்தில் சொல்லித் தருபவற்றையும் சுவாரஸ்யமானதாக ஆழமாக ஆராய்ந்து பிரசுரித்தோம்.

ம. பு.: பொது அறிவு புத்தகமாக இருக்கும் பட்சத்தில் பெற்றோர்கள் ஆர்வமாக வாங்கித் தந்திருப்பார்கள்...

ஆமாம், அதுதான் நடந்தது. மாயா டீச்சரின் மந்திரக் கம்பளம் பகுதியில் 5ம் 6ம் 7ம் வகுப்பு அறிவியல் பாடப் புத்தகங்களில் உள்ள விஷயங்களையே சுவாரஸ்யமானதாக மாற்றிப் பாடம் என்பதே குழந்தைகளுக்குத் தெரியாத விதம் தந்தோம். நல்ல வரவேற்பு இருந்தது. இப்போது கூட நீங்கள் சுட்டி விகடன் அலுவலகத்திற்குப் போனால் 1ம் வகுப்பிலிருந்து 12ம் வகுப்பு வரைக்குமான விஞ்ஞான புத்தகங்கள் அங்கு இருக்கும். குழந்தைகளுக்காக எழுதுவது அடிப்படையில் மிகவும் சிக்கலான, சவாலான விஷயம். நாளுக்கு நாள் நடந்து வரும் மாற்றங்களைக் கூர்ந்து கவனித்துக்கொண்டே வர வேண்டும். ஒரு கதை ஆசிரியருக்கு 1950ல்

நடந்தவற்றைப் பற்றியே இன்னும் 30 வருடங்களுக்கு பல கோணங்களில் ஏராளமாக எழுதிக்கொண்டேயிருக்க முடியும். மனித உறவுகளைப் பற்றி எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் எழுதிக்கொண்டேயிருக்கலாம். புதிய விஷயங்கள் எதையும் படிக்காமலேயே.

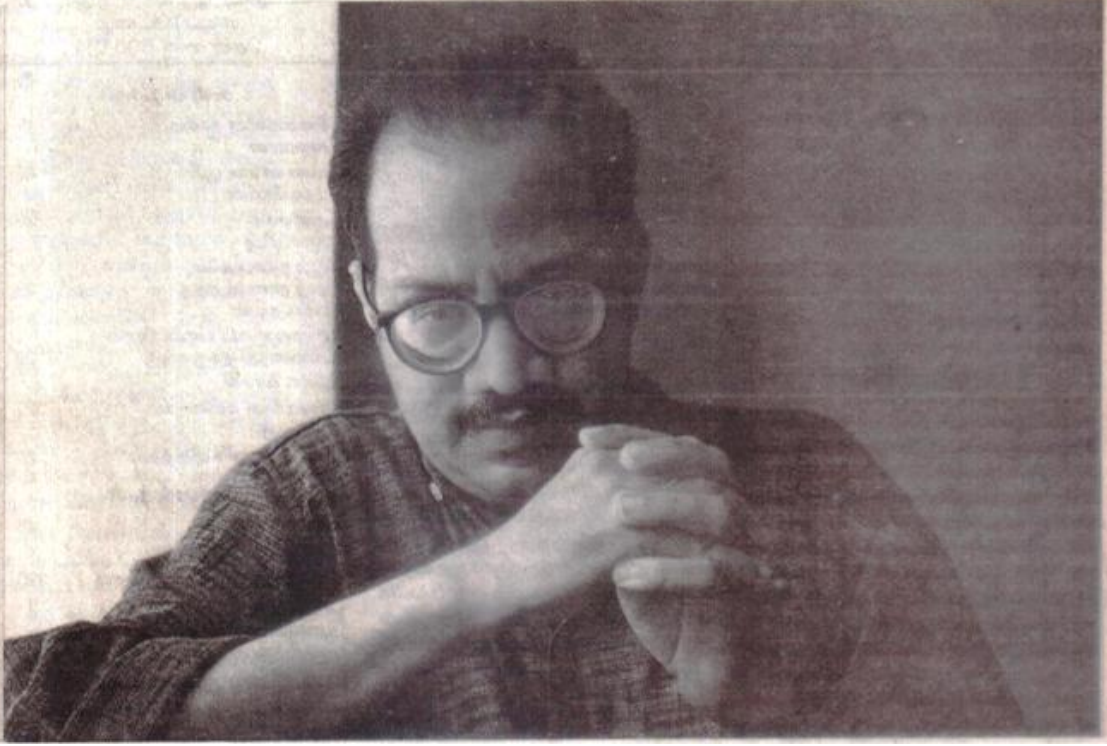
ஆனால் குழந்தைகளுக்கு எழுதும்போது அப்படி முடியாது. ஏனெனில் குழந்தைகளுக்கு இன்றைய விஷயங்கள் **up-to-date** ஆகத் தேவைப்படுகிறது. அது அவர்களுக்கு வேறு வகைகளில் கிடைத்துக் கொண்டும் இருக்கிறது. நீங்கள் உங்களை **update** செய்து கொண்டு எழுதவில்லை என்றால் உங்களைத் தூக்கி எறிந்து விடுவார்கள். உதாரணத்திற்கு இப்போது நாம் நால்வரும் இந்த அறையில் உட்கார்ந்து பேசிக் கொண்டிருக்கிறோம். நம்மை மட்டும் அப்படியே வைத்துக் கொண்டு பின்னணியை டிஜிட்டல் முறையில் அப்படியே மாற்றிவிட முடியும். புவெளியில் அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருப்பதாகவோ வேறு வீட்டில் அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருப்பதாகவோ மாற்றிவிட முடியும். இது பற்றி எழுதினால் இன்றைய குழந்தைகளுக்கு சுவாரஸ்யமானதாக இருக்கும். அதற்கு நான் டிஜிட்டல் முறை பற்றி தெரிந்துகொண்டாக வேண்டும். இலக்கிய அனுபவத்தை குழந்தைகளின் இன்றைய வாழ்க்கையுடன் எப்படி இணைப்பது என்பதே படைப்பாளிகளின் முன்னால் இருக்கும் இப்போதைய சவால். அதற்குக் கடின உழைப்பு, ஆர்வம், அக்கறை போன்றவை தேவை. அது இல்லாததாலோ என்னவோ தமிழில் குழந்தைகளுக்கான எழுத்தாளர்கள் அதிக அளவில் உருவாகாமல் போய்விட்டிருக்கிறார்கள்.

ம.பு.: நீங்கள் சுட்டி விகடனில் இருந்த போது எழுத்தாளர்களை எழுதத் தூண்டும்படியான முயற்சிகள் எதிலேனும் ஈடுபட்டீர்களா...?

அதில் சில சிக்கல்கள் இருக்கின்றன. நான் கேட்டால் எந்த ஒரு சிறந்த எழுத்தாளரும் எழுதித் தந்து விடக் கூடும். ஆனால் அது பிரசுரிக்கத் தகுதி அற்றதாக இருந்து நான் திருப்பி அனுப்பினால் பெரிய அவமானமாகக் கருதிவிடுவார்கள். ஒரு புதிய விஷயத்தைச் செய்ய ஆரம்பிக்கும்போது ஏன் அப்படி ஒரு பிரச்சினையோடு ஆரம்பிக்க வேண்டும் என்று கருதி யாரிடமும் நான் கேட்கவில்லை. சுட்டி நடத்தப்படும் விதத்தைப் பார்த்து யாராவது தாமாக முன்வந்து எழுதித் தந்திருந்தால் மகிழ்ச்சியுடன் பிரசுரித்திருப்பேன். எழுத்தாளர் கம்பீரன் அவ்வாறு அனுப்பிய நாட்டுப்புறக் கதைகளை வெளியிட்டோம். ஒரு ஆசிரியராக சில சுதந்திரங்களை நான் எதிர்பார்க்கிறேன். பிரபலஸ்தர்களை என் இதழில் பயன்படுத்த வேண்டுமென்பதற்காக அதை நான் இழக்க விரும்பவில்லை.

காலச்சுவடு (மார்ச்-ஏப்ரல் 2001)

பெரிய மீடியா மீது எனக்கு எதிர்பார்ப்பு கிடையாது

நாநி

பாரதிய வித்யார்த்தி
பரிஷத் என்ற மாணவர்
அமைப்பிலிருந்து
வீட்டுக்கு ஓயாமல்
இரவெல்லாம்
தொலைபேசி
மிரட்டல்கள் வந்தன.
'கெட்ட' வார்த்தைகளில்
வசவுகள். என் கையை
உடைக்கப்
போவதாகவும்,
நடமாடவிடாமல்
செய்துவிடப்
போவதாகவும்
மிரட்டல்கள்.

கண்ணன்: தமிழ் இதழிலில் புதிய இதழ்களின் வருகையும் ஏன் இல்லை? புதிய முதலீட்டுடன் வந்த 'விண்நாயகன்' நிறுவனத்தினர் கோடிக்கணக்கில் இழந்ததாகச் சொல்லப்படுவது உண்மையா? 'விண்நாயகன்' தோல்விக்கு என்ன காரணம்?

நெருக்கடி நிலைக்குப் பிறகு என்பதுகளில் இதழியல் துறை வர்த்தக ரீதியில் பெரிதாகத் தழைக்கும் சூழல் ஏற்பட்டது. அப்போது விகடனிலிருந்து வெளியேறிய மணியனும், கதிரிலிருந்து வந்த சாவியும் தொடங்கிய பத்திரிகைகள் அடுத்த இருபதாண்டுகளில் பலமடைந்தன. இவற்றுக்குப் பின்னால் முறையே அ.தி.மு.க. சார்பான பெரும் முதலாளிகளின் முதலீடும், நடுத்தர வகுப்பை எட்ட விரும்பிய தி.மு.க. தலைவர்கள் கலைஞர், முரசொலி மாறன் ஆகியோரின் முனைப்பும் முதலீடும் இருந்தன.

மற்றபடி தமிழக பெரு வணிகர்களின் கனவு எப்போதுமே சினிமாவாகத்தான் இருந்திருக்கிறது. அதில்தான் தொடர்ந்து

முதலீடு செய்கிறார்கள். தவிர தொண்ணூறுகளில் தொலைக்காட்சி, செயற்கைகோள் தழைக்க ஆரம்பித்த தருணம். புதிய தலைமுறை இளைஞர்கள் பலரும் எழுத்து, வாசிப்பு முதலிய ஆர்வங்களைவிட காட்சி சாதன ஆர்வங்கள் அதிகம் உள்ளவர்களாக இருப்பதால், திறமையும்

உழைப்பும் உடைய பலர் இந்தத் துறைக்கு வரவில்லை. கடந்த சுமார் முப்பதாண்டு கல்வி முறையும் முன் எப்போதையும்விட ஆங்கிலம் சார்ந்ததாக இருப்பதால், நடுத்தர வர்க்க இளைஞர்கள் பலருக்கு தமிழ் சார்ந்த எந்தத் துறையிலும் அக்கறைகள் இல்லை. நான் சுட்டி விகடன் பொறுப்பேற்று அதை வெளிக்கொண்டு வந்த அதே சமயத்தில்தான் சேலம் விநாயகா மிஷனைச் சேர்ந்த டாக்டர் சரவணனால் விண்நாயகன் தொடங்கப்பட்டது. விகடனிலிருந்து வெளியேறியிருந்த கார்ட்டூனிஸ்ட் மதனிடம் அதற்கான பிராஜெக்ட் ரிப்போர்ட் பெறப்பட்டது. விகடனிலிருந்து விலகிய மூத்த அரசியல் நிருபர் ராவ் அதன் ஆசிரியராகப் பொறுப்பேற்றார். விண் நாயகன் இதழுக்கு இவர்கள் இருவரும் செல்வதற்கு முன்பாக, விகடனில் இருந்தபோது இவர்களுடைய வடிவமைப்பிலும் பொறுப்பிலும் தொடங்கப்பட்ட விகடன் பேப்பர் போதிய வரவேற்பும் விற்பனையும் இன்றி மூடப்பட்டுவிட்டது. இதே இருவரின் பொறுப்பில் அதற்கு 17 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் தொடங்கப்பட்ட ஜூனியர் விகடன் வர்த்தக ரீதியில் பெரும் வெற்றி பெற்ற பத்திரிகை. ஒரு பத்திரிகையின் வெற்றி தோல்விக்கு ஓரளவுதான் அதன் பின்னணியில் உள்ள நிறுவனம், அதன் பண பலம், விற்பனையாளர் வட்டம் எல்லாம் உதவ முடியும். அவை எல்லாம் இருந்ததால் ஜூனியர் விகடன் வென்றது. அவை இருந்தும் விகடன் பேப்பர் தோற்றது.

அப்படியானால் இவை தவிர வேறு ஏதோ ஒன்றும் தேவைப்படுகிறது. அதுதான் பத்திரிகைக்கான **concept** ஜூனியர் விகடன் **concept**. ஓரளவு அன்றைய காலத்தின் தேவையை நிரப்ப வந்தது. முதல் மூன்று ஆண்டுகளில் **concept** மெல்ல மெல்லவே ஒரு ஒழுங்குக்கு வந்தது. அந்த சரியான **concept**ஐ ஜெயிக்க வைக்க சுமார் நான்கு வருடங்கள் விகடன் ஆசிரியரும் உரிமையாளருமான பாலசுப்பிரமணியன் ஏராளமான பொருட்செலவு செய்யவேண்டியிருந்தது என்பதை ஜூனியர் விகடனின் ஆரம்ப ஆண்டுகளில் அதில் நான் பணி புரிந்தவன் என்பதால் எனக்கு நேரடியாகவே தெரியும்.

விகடன் பேப்பரின் **concept** அடிப்படையிலேயே தவறாக இருந்தது. சென்னை நகரில் மாலை பேப்பர் என்பது செய்திகளை பிரதானப்படுத்தி மட்டுமே செய்தாக வேண்டிய தொழில். அதைச் செய்யாததால் விகடன் பேப்பர் தோற்றது. விண் நாயகன் பிரச்சினையும் அது தான். அதற்கான **concept** சரியாக இல்லை. **Outlook** மாதிரி தமிழிலும் ஒரு தரமான பத்திரிகையாக அது வர வேண்டும் என்பது டாக்டர் சரவணனின் கனவு. ஆனால் அச்ச நேர்த்தியும் பல வண்ண லே-அவுட் கவர்ச்சியும் இருந்தனவே தவிர, உள்ளடக்கம் எந்த வாசகருக்காக என்பது பற்றிய தெளிவின்றி குழப்பமாக இருந்ததால் அதை வாசகர்கள் நிராகரித்துவிட்டனர். சுட்டி விகடனை விற்பனை ரீதியிலும் வாசகர் வரவேற்பிலும் ஓரளவு நிலை நிறுத்தியபிறகு, இனி முழுநேரப் பணிகள் செய்ய என் உடல் நிலையும் மனநிலையும் ஒத்துழைக்காததால் விகடன் நிறுவனத்திலிருந்து விலகினேன். அப்போது என்னுடன் நீண்ட காலப் பழக்கம் உள்ள ராவ் என்னை விண் நாயகன் இதழுக்கு வருமாறு அழைத்தார். பகுதி நேர ஆலோசகராகச் சென்றேன். மெல்ல சின்னச் சின்னதாக மாற்றங்கள் செய்யத் தொடங்கினோம். அதற்கு முன்னர் ஓராண்டு காலமாக மாதம் தோறும் சுமார் எட்டு லட்சம் ரூபாய் வரை நஷ்டம் ஏற்பட்டுவந்த நிலையில் இதழுக்குப் பொருளாதார நெருக்கடி இருந்தது. இந்த நஷ்டத்தை இனி மாதம் இரண்டு லட்சம் ரூபாய்களுக்குள்ளாக இருக்கும்படி அலுவலகச் செலவுகளைக் கட்டுப்படுத்த

இயலுமா என்று பதிப்பாளர் கேட்டார். அப்படிச் சுருக்கப்பட்ட லோ-பட்ஜெட்டில் தன்னால் இதழை நடத்த இயலாது; அது ஞானியால்தான் முடியும் என்று கூறினார் ராவ். அவர் விலகிக் கொண்டு குமுதத்துக்குச் சென்றார். நான் விண்நாயகன் ஆசிரியர் பொறுப்பேற்றேன். அந்தத் தருணத்தில் இதழ் விற்பனை சுமார் 15 ஆயிரம் பிரதிகள் வரை இருக்கும் என்று எனக்குக் கூறப்பட்டது. ஓராண்டுக்குள் அதை 25 ஆயிரமாக்கினால் தொடர்ந்து நடத்த இயலும் என்று சொன்னார்கள். அடுத்த ஆறேழு இதழ்களில் நாயகனுக்கென்று ஒரு தனி கேரக்டரை உருவாக்க முயற்சித்தோம். வாசகர்கள் வரவேற்பு இருந்தது. ஆனால் ஜனவரி மத்தியில் விற்பனை விவரங்கள் பற்றிய உண்மைத் தகவல்கள் தெரிய வந்தபோது, அதிர்ச்சி ஏற்பட்டது. நான் சேர்ந்தபோதே இதழ் விற்பனை சுமார் 5 ஆயிரம் பிரதிகள்தான் இருந்திருக்கிறது. அடுத்த ஆறேழு இதழ்களில் இன்னொரு ஆயிரம் பிரதிகள் வரை உயர்ந்திருக்கிறது. அவ்வளவுதான். இந்த விற்பனை அளவில் தொடர்ந்து இன்னும் ஓராண்டு நடத்தினாலும் இதழைக் காப்பாற்ற முடியாது என்பது தெளிவு. எனவே இதழ் மூடப்பட்டது. சுமார் இரண்டு கோடி ரூபாய் வரை மொத்த இழப்பு என்று கூறப்படுகிறது. விண்நாயகனின் தோல்விக்கு தெளிவான **editorial concept** இல்லாமல் நடத்தியது, ஊதாரித்தனமான நியாயமற்ற அலுவலகச் செலவுகள், தவறுகளைத் திருத்துவதில் ஏற்பட்ட பெரும் நிர்வாகக் காலதாமதம், சில நபர்கள்மீது தகுதிக்கு மீறிய அபரிமிதமான நம்பிக்கை எனப் பல காரணங்கள் உள்ளன. ஒருவேளை ஆரம்பக் கட்டத்திலேயே நான் பொறுப்பேற்றிருந்தாலோ, அல்லது பொறுப்பேற்ற சமயத்தில் விண் நாயகன் என்று வாசகரிடையே மதிப்பிழந்த பெயரை கைவிட்டுவிட்டு வேறு பெயரில் புதிதாக இதழை நடத்தியிருந்தாலோ இதழ் வெற்றி பெற்றிருக்கக்கூடும்.

க. விஷுவல் மீடியா தமிழ் இதழ்களைப் பாதித்திருக்கிறதா?

விஷுவல் மீடியா தரும் அனுபவமும் பத்திரிகை தரும் அனுபவமும் அடிப்படையில் வேறுவேறானதுதான் இல்லையா...? ஆனால் தொலைக்காட்சி பரவலாக எல்லா வீடுகளுக்கும் வந்ததும் அதை எப்படி எதிர்கொள்வது என்று பத்திரிகைத் துறையினருக்குத் தெரியவில்லை. அதனால்தான் தொலைக்காட்சி சம்பந்தமான விஷயங்களைப் பத்திரிகையில் அதிகமாகத் தர ஆரம்பிக்கிறார்கள்.

ம.பு.: குமுதம்கூடத் தற்போது அரசியல் மற்றும் பிற விவகாரங்களில் அதிக கவனம் செலுத்தத் தொடங்கி இருக்கிறார்களே.....

அப்படியும் ஒரு மாற்றம் நடக்கிறது. குமுதத்தில் சமீப காலமாக நடக்கும் மாறுதல்கள் நல்லதிற்கா, கெட்டதிற்கா என்று இப்போது சொல்ல முடியாது. ஆனால் குமுதத்தின் நீண்ட வரலாற்றைப் பார்க்கும்போது அதன்மீது எனக்கு எந்தவித நம்பிக்கையும் கிடையாது. குமுதம், ஆனந்த விகடன் என்று எந்த பெரிய மீடியா மீதும் எனக்கு அதிக எதிர்பார்ப்பு கிடையாது. அடிப்படையில் எல்லா தரப்பு வாசகர்களையும் திருப்திப்படுத்தவேண்டும் என்ற நோக்கம் அவர்களுக்கு இருக்கிறது. இதனால் அவற்றில் கிடைக்கும் ஜனநாயகப்பூர்வமான இடத்தைப் பயன்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். அவர்களுடன் தொடர்ந்து உறவாடுவதன் மூலமே இது

சாத்தியம். விஷுவல் துறையுடன் பத்திரிகைத்துறை போட்டிபோட்டு ஜெயிக்கத் தேவையில்லை ... விஷுவல் மீடியாவில் ஒரு செய்தியை அறிமுகப்படுத்த மட்டுமே முடியும். அதைப் பற்றிய விரிவான அலசலை பத்திரிகையில்தான் சிறப்பாகச் செய்ய முடியும். இதுதான் பத்திரிகைத்துறையின் பலம். இதை யாரும் பயன்படுத்திக் கொள்வதில்லை. நாங்கள் ஜூனியர் போஸ்ட்டில் அதைத்தான் செய்து பார்த்தோம். அது வெற்றிகரமாக நடந்தது. 92ல் நான் ஜூனியர் போஸ்ட்டின் பொறுப்பை ஏற்கும்போது ஜூனியர் விகடனில் வரும் விஷயங்களின் எஞ்சிய பகுதிகளை, அதில் இடநெருக்கடி காரணமாகப் போட முடியாதவற்றை வெளியிடும் ஒரு பத்திரிகையாகத்தான் இருந்தது.

க.: இப்போது பத்திரிகையோடு சேர்ந்த இணையத் தளங்கள் இருக்கின்றனவே அது போல இல்லையா...

ஆமாம்... ஜூனியர் போஸ்ட்டுக்கான விஷயங்கள் எப்படி இருக்க வேண்டுமென்று நான் நினைத்தேன் என்றால், சமகால அரசியல் நிகழ்வுகளை உடனுக்குடன் வெளியிடும் பத்திரிகையாக ஜூனியர் விகடன் இருக்க வேண்டும். உதாரணத்திற்கு சட்ட சபையில் ஒரு எம்.எல்.ஏ. செருப்பு வீசினார் என்றால் அவரைச் சந்தித்து பேட்டி கண்டு வெளியிடும் பொறுப்பை ஜூனியர் விகடன் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும். அதே சமயம் ஒரு எம்.எல்.ஏ. ஏன் சட்டசபையில் செருப்பு வீசுகிறார்... அதற்கு என்ன தேவை வந்தது? அதற்கான சமுதாயக் காரணங்கள் என்ன? இவை பற்றி விரிவாக அலசி ஆராயும் பணியை ஜூனியர் போஸ்ட்டு செய்ய வேண்டும் என்று முடிவு செய்தோம். அந்த அணுகுமுறை வெற்றிகரமாகச் செயல்படவும் செய்தது. ஒரு வருடம் இப்படி வெற்றிகரமாக நடந்தது. ஆனந்த விகடனில் குஷ்பு பற்றி கவிதைப் போட்டி நடத்தி வெற்றி பெற்றவருக்கு குஷ்புவுடன் விருந்து சாப்பிட ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. விகடனில் அந்த விஷயம் வெளியான அதே வாரம் ஜூனியர் போஸ்ட்டில் 'என்று தணியும் இந்த குஷ்பு மோகம்' என்று ஒரு கட்டுரை, ஒரு ஆர்டிஸ்ட்டைச் சுற்றி ஏன் ஒரு cult உருவாகிறது? அந்த பினாமினனுக்குப் பின்னிருக்கும் உளவியல் காரணங்கள் என்ன என்று உளவியல் நிபுணரிடம் கருத்துக்கள் கேட்டுப் பிரசுரித்திருந்தோம். அதுவும் வெளியானது. அதுவும் வரவேற்கப்பட்டது. மக்களுக்கு இதை ஏற்றுக்கொள்வதில் எந்தப் பிரச்சனையும் இல்லை. தீவிரமான விஷயங்களுக்கு என்றுமே மதிப்பும் தேவையும் இருக்கிறது என்பதைத்தான் காட்டுகிறது.

க.: பின் ஏன் எதுவும் தொடர்ந்து வளராமல் போய்விடுகிறது...?

தீவிரமானவற்றை பெருவாரியான வாசகருக்கு ஏற்ற விதத்தில் எளிமையாக எழுதும் பத்திரிகையாளர்கள் குறைவு என்பது ஒரு காரணம். தவிர நிர்வாகத்தினர் அதை விரும்ப வேண்டுமே....

ம.பு: வெற்றிகரமான ஒன்றை நிர்வாகத்தினர் வேண்டாம் என்று சொல்வார்களா என்ன?

எல்லா வெற்றிகரமான விஷயங்களையும் விரும்புவார்கள் என்று சொல்ல முடியாதே. . . மக்கள் இடதுசாரிப் பார்வையுடைய பத்திரிகைகளை விரும்பினால் எல்லா பத்திரிகை நிர்வாகிகளும் இடதுசாரிகளாக மாறிவிடுவார்களா என்ன? இடதுசாரிக் கட்சிகள் ஆட்சிக்கு வந்தால்கூட அந்த ஆட்சியை எப்படி கவிழ்க்கலாம் என்று யோசிப்பார்களே தவிர தங்களை மாற்றிக்கொள்ள மாட்டார்கள்.

ம.பு: ஜூனியர் போஸ்டில் இருந்து நீங்களாகவேதான் விலகினீர்களா ...?

ஆமாம். செய்ய வேண்டியதைச் செய்தாயிற்று என்று தோன்றியது. ஒரு பணியை எப்போதும் நானே செய்து கொண்டிருக்க வேண்டுமென்று நான் நினைக்கமாட்டேன். ஒரு குழுவை பயிற்றுவித்து அவர்கள் தயாரானதும் நான் விலகி வேறு விஷயங்கள் செய்யப் போய்விடுவேன். அப்போது நான் தொலைக்காட்சியில் சிறுவர் நிகழ்ச்சி தயாரிக்கச் சென்றேன். சுரேஷ் பால், இரா.ஜவஹர் ஆகியோரிடம் பொறுப்பை ஒப்படைத்துவிட்டு நான் போய்விட்டேன். பிறகு அவர்கள் இருவரும் விலகினார்கள். பிறகு இதழ் வேறு விதமாக மாறிக் கடைசியில் நிறுத்தப்பட்டது.

சுட்டி விகடன் ஒரு மாற்று சிறுவர் இதழாக உறுதியாக நிலை நிறுத்தப்பட்டபிறகு நான் வெளியே வந்துவிட்டேன். அங்குள்ள டீம் தொடர்ந்து அதை ஓரளவு வெற்றிகரமாகவே நடத்திக் கொண்டிருக்கிறது.

ம.பு.: புதிதாக ஆரம்பிக்கப்படும் ஒன்று அதன் பலனைத்தர ஆரம்பிப்பதற்குள் பாதியிலேயே நீங்கள் விட்டுவிட்டுப் போய்விடுவதாக இதை எடுத்துக் கொள்ளலாமா?

அப்படிச் சொல்ல முடியாது. என் பணி மாற்று கட்டமைப்புகளை வடிவமைத்தல் மட்டுமே. வடிவமைக்கப்பட்ட பின் அது தானாகவே தொடர்ந்து வரவேண்டும். நான் முன்னெடுத்த விஷயங்கள் எல்லாமே பொருளாதார ரீதியாக பிறரைச் சார்ந்தவைதான். அவர்கள் அதைத் தொடராமல் போவதற்கு என்னைக் குறைசொல்ல முடியாது. வெற்றிகரமானதைக்கூட பல்வேறு காரணங்களுக்காக அவர்கள் கைவிடலாம். நான் அங்கு இருப்பதால் மட்டுமே அது தொடர்ந்து நடந்துவிடும் என்றும் நான் நம்பவில்லை. அது ஒருவிதமான இயல்புதான். எந்த நிர்வாகத்துக்கும் சில இயல்புகள் இருக்கின்றன. அதை மாற்றிக்கொள்ளச் சொல்லி நான் அவர்களை வற்புறுத்த முடியாது. அதுபோல் எனக்கென்று சில வழிமுறைகள் இருக்கின்றன. அதை நானும் மாற்றிக் கொள்ளமாட்டேன். தனியாக என்னால் எந்த நிறுவனத்தையும் சாராமல் பெரிய அளவில் எதையும் செய்ய முடியாது என்பதால் ஒத்த கருத்துடைய நிறுவனங்களுடன் கருத்தொற்றுமை உள்ளவரையில் போய்ப் பணிபுரிகிறேன்.

ம.பு.: தமிழில் புலனாய்வு இதழ்களின் செயல்பாடு பற்றிய உங்கள் கருத்து என்ன? தமிழில் **Investigative journalism!** என்பது சிறப்பாக நடைபெற்றதாக நான் கருதவில்லை. மூன்றே மூன்று புலனாய்வுகள் தான் குறிப்பிட்டுச் சொல்லும்படியாக இருக்கின்றன. உசிலம்பட்டி பெண் சிசு கொலைபற்றி ஜூனியர் விகடனில் சௌபா எழுதியது. இரண்டாவது, ஆட்டோ சங்கர் விவகாரத்தில் நக்கீரனின் பங்கு. மூன்றாவது வீரப்பன் பிரச்சனையில் ஆரம்ப காலகட்டத்தில் நக்கீரனின் செயல்பாடுகள். ஏனெனில் காவல்துறையினரால் பிடிக்க முடியாத நிலையில் காட்டிற்குள் பதுங்கி இருக்கும் ஒரு குற்றவாளியை சந்தித்து அவரது கருத்துக்களை பதிவு செய்தது என்பது குறிப்பிட வேண்டிய விஷயம் தான். இதுபோல் சில விஷயங்களைத்தான் குறிப்பிட முடியும்.

க.: ஜெயலலிதா ஊழலில் நக்கீரனால் பெறப்பட்ட தகவல்களை இதில் சேர்க்க முடியாதா ?

இந்தியாவில் ஊழலைப் பொறுத்தவரை பெரிதாக புலனாய்வு எல்லாம் செய்யத் தேவையில்லை. ஒருவர் சிக்கினால் அவருக்கு எதிராக இருப்பவர்கள் தாமாகவே எல்லாத் தகவல்களையும் தந்துகொண்டே இருப்பார்கள். போபார்ஸ் பீரங்கி ஊழலில் அந்த ஆர்டர் கிடைக்காமல்போன ப்ரெஞ்சு கம்பெனி எல்லா தகவல்களையும் ஆர்வமாக தந்தது. அவ்வளவுதான். அதில் பெரிதாக எதுவும் செய்யத் தேவையில்லை. புலனாய்வு எனும்போது எல்லா தரவுகளையும் நீங்களே தேடிக் கண்டுபிடிக்க வேண்டியிருக்கும். தமிழில் இருக்கும் பத்திரிகைகளுக்கு அப்படித் தீவிரமாக ஒரு நபரை அதற்கென்றே பணியிலமர்த்தி, மூன்று நான்கு மாதங்கள் அவரைத் தகவல்கள் சேகரிக்க வைத்து அதை பரிசீலித்து வெளியிடும் பொறுமையும் பண பலமும் இல்லை. எதைப் புலனாய்வு செய்ய வேண்டும் என்பது எந்த காரணத்திற்காக நீங்கள் பத்திரிகைத் துறையில் இருக்கிறீர்கள், எந்தக் கொள்கைகள் சார்ந்து இருக்கிறீர்கள் என்பதைப் பொறுத்துதான் முடிவு செய்யப்படும். இங்குதான் பத்திரிகைத் துறையில் இருப்பவர்களுக்கு அப்படியான கொள்கைப் பிடிப்போ வேறெதுவுமோ கிடையாதே. எனவே இன்வெஸ்டிகேட்டிவ் ஜர்னலிசம் இங்கு வளரவில்லை. சுவாரஸ்யமான அக்கப்போராக அது குறுகிவிட்டது. பரபரப்பிற்காக, பொழுது போக்கிற்காக எழுதப்படுகிறது. இதுபோன்ற அணுகுமுறை சின்னக்குத்தூசி போன்றவர்களைக்கூடப் பாதித்திருக்கிறது. வீரப்பன் விவகாரம் பற்றி வாஸந்தி ஒரு கட்டுரை எழுதியிருந்தார். அதற்கு சின்னக்குத்தூசி பதில் எழுதுகிறார்: 'வாஸந்தி ஒரு பாட்டி. அவரை ஏன் இன்னும் இந்தியா டுடேயில் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்' என்று. எவ்வளவு தரக்குறைவாக போய்விட்டது பாருங்கள். வாஸந்தியின் கருத்துக்களை நீங்கள் மறுக்க வேண்டும். அதை விட்டுவிட்டு இப்படி எழுதுவது என்பது மிகவும் மோசமானது இல்லையா? பதிலுக்கு யாரேனும் அதே வயசுடைய சின்னக் குத்தூசியும் தாத்தாதானே, அவரை ஏன் நக்கீரன் கோபால் வேலைக்கு வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார் என்று எழுத முடியும். விவாதம் எப்படிப் போய்விடும் பாருங்கள். தமிழ்ச் சூழலில் இந்த சிக்கல்கள் தொடர்ந்துகொண்டே இருக்கின்றன.

க.: சின்னக்குத்தூசி பற்றிய உங்கள் மதிப்பீடு என்ன ?

சின்னக்குத்தூசி பழகுவதற்கு மிகவும் இனிமையான மனிதர். நானும் அவரும் ஒன்றாக எதிரொலியில் பணியாற்றியிருக்கிறோம். என்னை விட 15 வருடங்கள் மூத்தவராக இருப்பார்.

எனக்கு விவரம் தெரிய ஆரம்பித்ததற்கு முந்தைய கால கட்டத்தின் அரசியல் செயல்பாடுகள் பத்திரிகைகளில் வருமே அவை அல்ல. அதிகாரத்தின் உள்ளறைகளில் நடைபெறுமே அவை பற்றி என்னிடம் பகிர்ந்து கொள்வார். சின்னக்குத்துசியை நடுநிலை விமர்சகர் என்று நான் கூறமாட்டேன். அடிப்படையில் நான் இடதுசாரிப் பார்வை கொண்டவன்தான். ஆனாலும் அவர்கள் தவறு செய்தால் அதை விமர்சிக்கவும் செய்வேன். அந்த வகையில் நான் நடுநிலையான விமர்சகன்தான். ஆனால் சின்னக் குத்துசி அவர் சார்ந்து நிற்கும் தி.மு.க. மீது எந்த விமர்சனத்தையும் உள் வட்டத்தில் கூட வைக்க மாட்டார். அது எதிரியை பலப்படுத்திவிடும் என்று அவர் கருதுவதாகத் தோன்றுகிறது. நான் அப்படிக் கருதவில்லை. திமுகவிற்கு எதிராகவும் இடதுசாரிக் கருத்துக்களுக்கு, பெண்ணியக் கருத்துக்களுக்கு எதிராகவும் செயல்பட்டவர்களில் 'சோ'வை முக்கியமாகக் குறிப்பிடலாம். அவருக்கு எதிர்நிலையில் அவர் அளவுக்கு வெகுசனத் தளத்தில் செயல்பட்டவர்கள் தமிழகத்தில் அதிகம் பேர் இல்லை. அந்த வகையில் சின்னக் குத்துசியின் பணி போற்றத்தகுந்த ஒன்றுதான். நான் என்ன நினைக்கிறேன் என்றால், தி.மு.க.வும் திராவிட இயக்கமும் தங்களை சுய பரிசீலனை செய்துகொள்ள வேண்டிய அவசியம் தற்போது இருக்கிறது. சின்னக் குத்துசி போன்றவர்களின் தி.மு.க. மீதான அக்கறையான விமர்சனங்கள் அதற்கு அவசியம் தேவை என்று கருதுகிறேன்.

க.: நாடகத்துறையுடன் உங்களுக்கு எப்படி தொடர்பு ஏற்பட்டது?

செங்கல்பட்டில் எங்கள் வீட்டுக்கு அருகில் தர்மராஜா கோவில் என்றொரு கோவில் இருந்தது. அந்தக் கோவில் மண்டபத்தில் வழக்கமாக கூத்து நடைபெறும். தர்மராஜா கோவில் என்பதே பாண்டவர்களை அடிப்படையாகக் கொண்டதுதான். ஆற்காடு பகுதியில் திரௌபதி அம்மன் கோவிலாக இருக்கும். எங்கள் பகுதிகளில் தர்மராஜா கோவிலாக இருக்கும். சிறு வயதில் என்னை வெகுவாகப் பாதித்தது அந்தக் கூத்துக்கள்தான். அதற்கு அடுத்ததாக எனது நாடக ஆர்வத்திற்குக் காரணமாக இருந்தது என் தாய் மாமா. அவர் ஒரு லாரி டிரைவர். அவருக்குப் படிப்பு வரவில்லை. அவர் படிக்க விரும்பவும் இல்லை. பள்ளிப் படிப்பைப் பாதியில் விட்டுவிட்டு லாரி டிரைவராக ஆகிவிட்டார். பெரிய குடிகாரரும் கூட. என் அப்பா ஒவ்வொரு இடத்திலும் வேலை வாங்கித் தருவார். இவர் குடித்துவிட்டு வேலையைத் தொலைப்பார். அவருக்குச் சிலம்பம் நன்றாகத் தெரியும். தசரா திருவிழா சமயம் புலி வேஷம் போடுவார். செங்கல்பட்டில் மைசூருக்கு அடுத்தபடியாக தசரா வெகு விமரிசையாகக் கொண்டாடப்படும். உடம்பெங்கும் பெயிண்ட் பூசிக்கொண்டு என் மாமா புலி வேஷம் போடுவதைப் பார்க்கும்போது பிரமிப்பாக இருக்கும். பிராமணக் குடும்பத்திலிருந்து ஒருவர் புலி வேஷம் போடுவது என்பது அன்றைக்குப் பெரிய ஆச்சரியம்தான். அவருடைய நண்பர்களில் பெரும்பாலானோர் பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பைச் சார்ந்தவர்களும் தலித்துகளும் தான். சிறு வயதிலிருந்தே அவர் எனக்கு வசீகரமானவராகத் தெரிந்தார். அவர் மூலமாகவும் எனக்கு கூத்துக்கள் நாடகங்கள் அறிமுகமாயின. அதோடு நான் படித்த செங்கல்பட்டு செயின்ட் ஜோசப் பள்ளி எனக்கு நாடகத்தில் ஆர்வம் ஏற்படப் பெரிதும் காரணமாக இருந்தது எனலாம். டைரக்டர் ஸ்ரீதர், சித்ராலயா கோபு முதலானோர் படித்தது அந்தப் பள்ளியில்தான். நடிகர் நாசர் எனக்கு சில வருடங்கள் ஜூனியர்.

அந்தப் பள்ளியில் அனைத்துப் பிரிவு மாணவர்களும் நாடகம் போடவேண்டும். அதில் சிறப்பாக நடித்தவர்களை வைத்து ஆண்டு இறுதியில் நாடகம் நடத்துவார்கள். நான் முதன் முதலாக நாடகத்தில் நடித்த வேடமே பத்திரிகையாளர் வேடம் தான். அந்த நாடகம் எனக்கு நன்றாக நினைவிருக்கிறது. ஒரு செய்தி, ஒவ்வொருவர் மூலமாகப் போகும் போது எப்படியெல்லாம் மாற்றமடைகிறது என்பதை அடிப்படையாகக் கொண்ட நகைச்சுவை நாடகம் அது. அதில் ஒருவர் மாடிப்படையில் இருந்து தவறி விழுந்ததில் லேசாக அடிபட்டிருக்கும். அந்தச் செய்தி ஒவ்வொருத்தர் வழியாக மிகைப்படுத்தப்பட்டுக்கொண்டே போகும். கடைசியில் ஒரு பத்திரிகை நிருபர், மாடியில் இருந்து விழுந்த நபரிடமே போய் அவர் இறந்து போய்விட்டாராமே என்று கேட்பதாக முடியும். அந்த பத்திரிகை நிருபராக நடித்தது நான்தான்.

அதன் பிறகு கிறிஸ்தவக் கல்லூரியில் சேர்ந்தபோதும் நாடகங்களுடன் எனக்கு தொடர்பு இருந்தது. பூர்ணம் விஸ்வநாதன் முதல் பரிதிமாற் கலைஞர் வரை எழுதிய நாடகங்களை நடத்தியிருக்கிறோம்.

க.: மாற்று நாடகத்துடனான பரிச்சயம் எப்படி ஏற்பட்டது...?

சிறுபத்திரிகை வாசிப்பு ஒரு காரணம். அசோகமித்திரன்தான் என்னை முத்துசாமியை சந்திக்கச் சொன்னார். அப்போது கூத்துப் பட்டறையின் செயலாளராக வீராச்சாமி இருந்தார். கூத்துப் பட்டறையின் அப்போதைய இலக்கு அழிந்துவரும் கூத்துக் கலையை மீட்டெடுத்தல் என்பதாக இருந்தது. மாக்ஸ் முல்லர் பவன் புல்வெளிகளில், அல்லயன்ஸ் வளாகத்தில் என புரிசை கண்ணப்பத் தம்பிரானின் கூத்துக்கள் நடத்தப்பட்டுவந்தன. வீராச்சாமி சில முக்கியமான கேள்விகளை எழுப்பினார். கூத்தை ஏன் மீட்டெடுக்க வேண்டும்? அதன் நிலப்பிரபுத்துவக் கூறுகளில் இருந்து அதைப் பிரித்து எடுக்க முடியுமா? அப்படி எடுக்கப்படும் கூத்து என்னவாக இருக்கும்? என்று சில கேள்விகளை முன்வைத்தார். பிரக்ஞையில் அதுபற்றி விரிவான விவாதம் நடந்தது. அப்போது காந்திகிராமத்தில் பேராசிரியர் ராமானுஜம் மாற்று நாடக முயற்சிகளில் ஈடுபட்டிருந்தார். பட்டறை ஒன்றுக்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தார். அந்தப் பட்டறையில் கூத்துப் பட்டறை சார்பாக ஓவியர் கிருஷ்ணமூர்த்தியும் நானும் பங்கேற்றோம். முத்துசாமி, நடிப்பையே தனது வெளியீட்டு வடிவமாகக்கொண்டு முழு நேரமாக அதில் ஈடுபடக்கூடியவர்களை வைத்தே புதிய நாடகங்களை நடத்த வேண்டும் என்ற கொள்கையுடன் இருந்தார். இத்தனை காலம் கழித்துப் பார்க்கும்போது அவர் தன் கருத்தில் உறுதியாக இருந்து சாதித்துக் காட்டியிருக்கிறார் என்றுதான் தோன்றுகிறது. என்னுடைய கருத்து வேறுபட்டது. ஓரளவுக்கு கவனம் பெற்றிருக்கும் எழுத்துத் துறையைச் சேர்ந்தவர்களுக்கே அதை நம்பி ஜீவிப்பது சிரமமாக இருக்கும்போது, நாடகத்தை நம்பி, அதுவும் மாற்று நாடகத்தை நம்பி ஒருவர் ஜீவிப்பது என்பது நடைமுறையில் மிகவும் கடினமான ஒன்று என்று நான் நினைத்தேன். எனவே அமெச்சூர் நாடக அரங்கை நிர்மாணிப்பதுதான் அப்போது சாத்தியம் என்று நினைத்து பரீக்ஷாவை ஆரம்பித்தேன். இந்திரா பார்த்தசாரதியின் போர்வை போர்த்திய உடல்கள், முத்துசாமியின் நாற்காலிக்காரர், அம்பையின் பயங்கள் போன்ற நாடகங்களை நடத்தினோம். அசோகமித்திரன் கூட போர்வை போர்த்திய உடல்கள் நாடகத்தில் நடித்திருக்கிறார். மாணவராயிருந்த டாக்டர் ருத்ரன் பின்னணி இசைக் குழுவில் இருந்தார். இப்படி நண்பர்கள் அனைவரும் சேர்ந்துதான் நாடகங்கள் நடத்தினோம். அரசியல்

இயக்கங்களோடு தொடர்புடைய நண்பர்களும் எனக்கு இருந்தார்கள். அக்னிபுத்திரன், பா.செயப்பிரகாசம், வீராச்சாமி, கே. எஸ். ராஜேந்திரன், மறைந்த திரு. கே.வி.ராமசாமி, திருச்சி சாமிநாதன், வண்ணநிலவன், பூமணி போன்ற நண்பர்கள் அரசியல் ரீதியான கருத்துகளைச் சொல்ல நாடக வடிவத்தை உபயோகப்படுத்த வேண்டும்; நாடகத்தை மக்களிடம் கொண்டுசெல்ல வேண்டும் என்று வீதி நாடக அமைப்பை உருவாக்கினார்கள், பரீக்ஷாவும், வீதியும் ஒரே வருடத்தில் 1978ல் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. வீதியில் எல்லோரும் சேர்ந்து நாடகங்கள் போட்டோம், சென்னை மெரினா கடற்கரையில் ஒரு வாரம் விட்டு ஒரு வாரம் ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் கண்ணகி சிலை அருகில், காந்தி சிலை அருகில், உழைப்பாளர் சிலை அருகில் நாடகங்கள் நடத்தினோம். அப்போதுதான் கோ.ராஜாராம் மொழி பெயர்த்த பாதல் சர்க்காரின் நாடகம் அன்னம் வெளியீடாக வந்தது. பரீக்ஷாவில் பாதல் சர்க்கார் நாடகங்களை அரங்கேற்றினோம். வீதி மற்றும் பரீக்ஷா குழுக்களில் சிறுவயதிலிருந்தே நாடகத்துடன் பரிச்சயம் இருந்தது எனக்கு மட்டும்தான். பெரும்பாலானோர் வேறு துறைகளின் மீதான விமர்சனங்களை உடையவர்களாக, அதனால் நாடகத்துறைக்கு வந்தவர்களாக இருந்தனர். வீதியில் நடத்தப்பட்ட முதல் நாடகம் நான் எழுதியது. அக்னிபுத்திரன் ஆசிரியராக இருந்த நந்தனம் கலைக் கல்லூரியில் நடக்கப்பட்டது. குசேலர் கதையை parody செய்து நவீன குசேலர் என்று வேலையில்லாத் திண்டாட்டம் முதலான விஷயங்களைச் சொல்ல அந்த நாடகத்தை உபயோகித்திருந்தோம்.

ம.பு.: உங்களது நாடகங்களுக்கு எத்தகைய வரவேற்பு இருந்தது...?

வீதி நாடகங்களுக்கும் சரி, பரீக்ஷா நாடகங்களுக்கும் சரி, நல்ல வரவேற்பு இருந்தது. மாற்று நாடக முயற்சிகளிலேயே எந்தவித சபாவின் தயவையோ, ஸ்பான்சரின் தயவையோ நாடாமல் மக்களிடம் இருந்து வசூலாகும் தொகையை வைத்தே நாடகத் தயாரிப்புச் செலவை ஈடுகட்டிய ஒரே குழு பரீக்ஷாவாகத்தானிருக்கும். அதுவும் தொடர்ந்து நான்கு வருடங்களுக்கு. இதுபோன்ற விஷயங்கள் தொடர்ந்து வளர முடியாமல் போனதற்கான காரணம் இது போன்று பல அமைப்புகள் ஒரே நேரத்தில் இயங்கவில்லை என்பதுதான்.

ம.பு.: கூத்துப் பட்டறை அப்போது இருந்ததே ...?

கூத்துப்பட்டறையில் அப்போது கூத்தை அழியாமல் பார்த்துக்கொள்ளும் முயற்சியில் மட்டுமே அதிக கவனம் செலுத்திவந்தனர். புரிசை கண்ணப்ப தம்பிரானின் கூத்துக்களையே அதிகம் நிகழ்த்தி வந்தனர். பரீக்ஷா போல் இரண்டு மூன்று குழுக்கள் ஒரே நேரத்தில் இயங்கி இருந்தால் ஒரு கணிசமான பார்வையாளர் கூட்டத்தை உருவாக்கியிருக்க முடியும்.

ம.பு.: உங்களுடைய பார்வையாளராக யார் இருந்தனர்...?

பரீக்ஷாவில் அதைத் தெளிவாக பிரகடனமே செய்திருந்தோம். எங்களுக்கு அடித்தட்டு மக்களின் மீது அக்கறை இருக்கிறது. ஆனால் நாங்கள் அடித்தட்டு மக்களின் மத்தியில் போய் நாடகங்கள் போடவில்லை. வாழ்க்கை பற்றியும், நாடகங்கள் பற்றியும் நடுத்தட்டு மக்களுக்கு

இருக்கும் போலியான கருத்துக்களை உடைப்பதுதான் பரீக்ஷாவின் நோக்கமாக இருந்தது. சபா நாடகக்காரர்கள் 70களைத் தங்கள் பொற்காலமாகச் சொல்வதுண்டு. அந்த மத்திய தர வர்க்கத்தினரை அவர்களது போலியான மயக்கத்திலிருந்து வெளியே கொண்டுவரவேண்டுமென்றுதான் நாங்கள் பரீக்ஷாவை ஆரம்பித்தோம். அதை எங்களால் ஓரளவுக்கு வெற்றிகரமாகச் செய்யவும் முடிந்திருந்தது.

ம.பு.: ஒவ்வொரு நாடகத்திற்கும் எவ்வளவு பார்வையாளர்கள் வருவதுண்டு?

அதிகபட்சமாக 500பேர் வந்ததுண்டு. சராசரியாக 300க்குக் குறையாமல் வருவதுண்டு. மியூசியம் தியேட்டரில்தான் பெரும்பாலான நாடகங்களை நடத்தினோம். மியூசியம் தியேட்டரின் அன்றைய வாடகை 175ரூபாய் தான். இப்போது 4500 ஆக இருக்கிறது. 1978ன் 175 என்பதற்கு இன்றைய 4500 எந்தவிதத்தில் பார்த்தாலும் சமமில்லை. நாடகங்களுக்கான டிக்கெட் விலையை நிர்ணயித்ததிலும் ஒரு கொள்கை வைத்திருந்தோம். பொதுவாக 10, 20, 50 என்றுதான் டிக்கெட்கள் நிர்ணயிக்கப்படுவதுண்டு. ஒருவரது வாங்கும் சக்தியை வைத்து அவரது ரசனையை மதிப்பிடுவதை நாங்கள் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. சிலருக்கு 50 ரூபாய் தருவதற்கான வசதி இருக்கும்; ஆனால் அவரது ரசனை சுமாராக இருக்கும். சிலருக்கு 2 ரூபாய்தான் தர வசதி இருக்கும். ஆனால் அவரது ரசனையும் ஆர்வமும் போற்றத்தகுந்த ஒன்றாக இருக்கும். பாதல் சர்ச்சார்கூடச் சொல்வதுண்டு: நாடகத்திற்கும் பணத்திற்குமான உறவை முதலில் முறிக்கவேண்டும் என்று. மேடையில் நடத்தப்பட்டதால் பரீக்ஷாவால் அப்படி முற்று முழுதாகப் பணத்துடனான உறவைத் துண்டிக்க முடிந்திருக்கவில்லை. இருந்தாலும் எங்களால் முடிந்த முயற்சியாக டிக்கெட் விலையை ஒரே அளவினதாக அதாவது 2 ரூபாயாக வைத்திருந்தோம். இரண்டு ரூபாய் கொடுத்து டிக்கெட் எடுப்பவர் எங்கு வேண்டுமானாலும் உட்கார்ந்து பார்க்கலாம். முதலில் வருபவர்களுக்கு முன் பக்கத்து இருக்கைகள் கிடைக்கும். சற்று தாமதித்து வருபவர்கள் பின்புற இருக்கைகளில் அமர்ந்துகொள்ள வேண்டிவரும். ராணி சீதை ஹாலில் நாடகங்கள் நடத்தியபோதும் இதே பாணியைத்தான் பின்பற்றினோம். 300 பேர் வந்தால் 500 ரூபாய் வசூலாகும். அரங்க வாடகை 175 போக மீதித்தொகை பிற தயாரிப்புச் செலவுகளுக்கு போதுமானதாக இருக்கும்.

க.: உங்களது திருமணம் நாடக மேடையிலா நடந்தது?

78ல் பரீக்ஷா ஆரம்பிக்கப்பட்டபோது வைத்தியநாதன், நடராஜன் என்ற இரு நண்பர்கள் அதில் அதிக ஈடுபாட்டுடன் பங்கெடுத்துக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களின் தங்கைதான் நான் திருமணம் செய்துகொண்ட ஏ.எஸ்.பத்மாவதி. வைத்தியநாதன் குடும்பத்தினருக்கு இலக்கியத்தில் நல்ல ஆர்வம் உண்டு. பத்மா ஜர்னலிசம் படித்தபோது என் அப்பாவையும் என்னையும் ஆலோசனைகளுக்காக சந்திப்பார். அப்போதிருந்தே எங்களுக்குள் நல்ல பழக்கம்

இருந்தது. பத்மாவிற்கு நாடகங்களிலும் நல்ல ஆர்வம் இருந்தது. 1983ல் நாங்கள் திருமணம் செய்துகொள்வது என முடிவு செய்தபோது எப்படி நடத்துவது என்பது பற்றிப் பேசினோம். பொதுவாக தனிப்பட்ட முறையில் நாம் கொண்டாடும் எல்லா விசேஷங்களுக்கும் அடிப்படை நோக்கம் நண்பர்கள், உற்றார் உறவினர்கள், இவர்களுடன் மகிழ்ச்சியைப் பகிர்ந்து கொள்ளுதல் என்பது தானே. எனவே எங்களது திருமணத்தைக் கொண்டாட பாதல் சர்க்காரின் தேடுங்கள் நாடகம் நடத்த முடிவு செய்தோம். அனைவருக்கும் அனுமதி இலவசம் என்று விளம்பரப்படுத்தினோம். நாடகம் ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னால் மேடையின் ஒரு பக்கத்திலிருந்து நான் உள்ளே நுழைந்தேன். இன்னொரு பக்கத்திலிருந்து பத்மா வந்தார். அரங்கின் நடுவில் ஒரு ஸ்டூலில் இரண்டு மாலைகள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. நாங்கள் இருவரும் மாலை மாற்றிக்கொண்டு அரங்கிலிருந்தவர்களைப் பார்த்து இன்று முதல் நாங்கள் இருவரும் கணவன் மனைவியாகிறோம் என்று அறிவித்துவிட்டு கீழே இறங்கிவிட்டோம். நான் நேராக அன்றைய நாடகத்தில் போடவேண்டிய வேடத்திற்கான ஒப்பனைக்காக பின் அறைக்குச் சென்றேன். பத்மா பார்வையாளர்கள் இருக்கையில் சென்று அமர்ந்தார். இப்படியாக நடந்தது எங்கள் திருமணம். அன்று நாடகத்திற்கு வந்திருந்தவர்களுக்கு எங்கள் திருமண விருந்தாக தேநீர் அளித்தோம். மியூசியம் ஹாலில் நடந்த ஒரே திருமணம் எங்களுடையதாகத்தானிருந்திருக்கும். அதேபோல் திருமணத்தை நாங்கள் முறித்துவிட்டதையும் ஒரு பொது மேடையில் அறிவிக்கிற வாய்ப்பு அண்மையில் கிடைத்தது. மா என்ற பெயரில் பத்மா எழுதியுள்ள கட்டுரைத் தொகுப்பு நூலை நான் பதிப்பித்து வெளியிட்ட விழாவில் எங்கள் நட்பைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காக திருமண உறவை மூன்றாண்டுகள் முன்பே முடித்துக் கொண்டதைத் தெரிவித்துக்கொண்டோம்.

ம.பு.: உங்களைப் பெரிதும் பாதித்த ஆளுமை யார் யார்?

என்னைச் சிறு வயதிலிருந்தே பெரிதும் பாதித்தது பாரதிதான். இன்றுவரை எனக்கு பெரும் உந்துசக்தியாக இருப்பதும் பாரதிதான். என் அப்பா நேருவின் ஜனநாயக சோஷலிச முற்போக்குக் கொள்கைகளில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு உடையவர். அவருக்குக் கடவுள் நம்பிக்கை உண்டு. ஆனால் மதச் சடங்குகளைப் பெரிதாகப் பின்பற்றுவவர்ல்ல. எங்கள் வீட்டில் தினமும் கோவிலுக்குப் போக வேண்டும், பூஜைகள் செய்யவேண்டும் என்பது போன்ற நடைமுறைகளை அவர் ஏற்படுத்தவில்லை. குளிக்கும்போது மட்டும் காயத்ரி மந்திரத்தை உரக்கச் சொல்லுவார். அவர் குளித்து முடித்துவிட்டதை எங்களுக்கு அதுதான் தெரிவிக்கும். அப்போது அவர் சொல்வது பாஞ்சாலி சபதத்தில் பாரதி மொழிபெயர்த்து எழுதிய காயத்ரி மந்திரத்தைத்தான்: "செங்கதிர் தேவன் சிறந்த ஒளியினைத் தேர்கின்றோம். அவன் எங்கள் அறிவினைத் தூண்டி நடத்துக" என்று வரும். வீட்டில் விநாயக சதுர்த்தி, தீபாவளி, பொங்கல் மூன்றையும் பலகாரங்கள், புத்தாடை என்பதாகக் கொண்டாடுவோம். அப்போதும் விரிவான சடங்குகள் கிடையாது. பொங்கலுக்கு திறந்த வெளியில் நான்தான் சாக்பீலால் சூரியன் வரும் பெரிய தேரை வரைவேன். விநாயகர் சதுர்த்திக்கு, பாரதியின் நான்மணி மாலையை உரக்கப் படித்து பிள்ளையாருக்கு மலர் தூவுவேன். பாரதிக்கும் கடவுளுக்கும் இருந்த உறவு எனக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. 'உலகத்துக்கு இன்னதையெல்லாம் நான் செய்யப்போகிறேன், அது அப்படியே ஆகட்டும் என்று மட்டும் நீ சொல்லிவிடு' என்று கடவுளுக்கு நண்பன் போல

உத்தரவிடுவார். சிறு வயது முதல் பாரதி தவிர, விகடன், தினமணி முதலிய இதழ்களைத் தொடர்ந்து படிப்பேன். எழுத்தாளராக அப்போது என்னை பாதித்தவர் ஜெயகாந்தன்.

ம.பு.: திராவிட இயக்க அரசியல் தலைவர்கள் யாரும் உங்களைப் பாதித்ததில்லையா...?

கடவுள் நம்பிக்கை உடைய பாரதியைப் படிக்கப் படிக்க அவன்தான் என்னை கடவுளிடமிருந்தும் மதத்திடமிருந்தும் விலகிச் செல்லத் தூண்டினான். அப்படித்தான் பெரியாரைப் படிக்க ஆரம்பித்தேன். கல்லூரி நாள் முதல் இன்றுவரை எனக்கு ஆதர்சமாக இருப்பவர்கள் பாரதியும் பெரியாரும் தான். ஓரளவு மார்க்ஸ்.

ம.பு.: கலைஞருடன் உங்களுக்கு நல்ல பரிச்சயம் உண்டு இல்லையா...?

உண்டு. அவர் போல் சுறுசுறுப்பான அரசியல்வாதியைப் பார்க்கவே முடியாது. அரசியலில் காய்கள் நகர்த்துவதிலும் வல்லவர். தன்னைப் பற்றிய விமர்சனங்கள் பத்திரிகைகளில் வரும்போது, உடனே நேரடியாக அந்த ஆசிரியரைப் தொலைபேசியில் கூப்பிட்டுத் தன் அதிருப்தியைக் கடுமையாகவே தெரிவித்துவிடுவார். இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ் நிருபராக இருந்த காலத்தில் ஒருமுறை என் மீது கோபப்பட்டிருக்கிறார். தினமணி ஆசிரியர் சம்பந்தத்துக்கு இப்படி பலமுறை தொலைபேசியில் தன் கோபத்தைத் தெரிவித்திருக்கிறார். அதே சமயம், அதே பத்திரிகைக்கு பேட்டி என்று கேட்டால் முழுமையாக ஒத்துழைப்பார். மீடியாவின் பலத்தை முழுமையாக உணர்ந்த ஒரே அரசியல் தலைவர் அவர்தான். அவருடைய அரசியல் நிலைப்பாட்டுக்கு வலுசேர்க்கிற விதத்தில் நமது எழுத்து அமைந்திருந்தால், அதைக் குறிப்பிட்டுப் பாராட்டவும் செய்வார். 1996 தேர்தல் வாக்குப்பதிவு தினத்தன்று வெளியான தினமணி கதிரில், அப்போது பொதுவாக மீடியா ஒஹோ என்று தூக்கி வைத்துப் பேசிக்கொண்டிருந்த ரஜினி அலை என்பது ஒரு மாயை என்று அதை மறுத்து என் கட்டுரை வெளியாகியிருந்தது. மக்களுக்கு ஜெயலலிதாமீது ஏற்கனவே உருவாகிவிட்ட அதிருப்தியை ரஜினி பயன்படுத்துகிறாரே தவிர, அவர் அதை உருவாக்கவில்லை என்று நான் வாதிட்டிருந்தேன். தேர்தலில் கலைஞர் வென்றதும், தினமணி ஆசிரியர் சம்பந்தமும் நானும் கலைஞரை சந்தித்து வாழ்த்துத் தெரிவித்தோம். அப்போது கலைஞர் என்னிடம் ரஜினி கட்டுரை படித்தேன் என்று சொன்னார். படித்தேன் என்று சொன்னால் போதுமா? கட்டுரை எப்படி என்று கேட்டேன். அவர் பிடித்திருந்த என்கையை சங்கேதமாக அழுத்தியபடி சிரித்தார். அவருக்கு உடன்பாடான கருத்து என்று அதற்குப் பொருள். அதற்குப் பத்தாண்டுகளுக்கு முன்பே 1987ல் முரசொலியின் வார இணைப்பான புதையலைத் தொடங்கியபோது அதன் பொறுப்பாசிரியாக முதல் ஓராண்டு பணியாற்றியிருக்கிறேன். நான் பணியாற்றிய பத்திரிகை ஆசிரியர்களில் எனக்கு பெரும் சுதந்திரம் அளித்தவர்களில் முரசொலி மாறனும் ஒருவர். அப்போது மறைமலை நகரில் ராஜீவ் காந்தி தலைமையில் காங்கிரஸ் மாநாடு ஏற்பாடாகியிருந்தது. நானும் நாகார்ஜுனனும் ராஜீவ் காந்தியின் போபர்ஸ் ஊழலுக்கு எதிராக எங்கள் எதிர்ப்பைத் தெரிவிக்கத் திட்டமிட்டோம். 'அகில இந்திய போபர்ஸ் பீரங்கி ஊழல் ரசிகர் மன்ற மாநாட்டு சிறப்பிதழ்' என்ற தலைப்பில் ஒரு நையாண்டி வெளியீட்டை வடிவமைத்தோம். அதை தைரியமாக அச்சடித்துத்தர ஒரு அச்சகம் தேடினோம். முரசொலி அச்சகத்தில் அடித்துத் தர முடியுமா என்று முரசொலிமாறனை சந்தித்துக் கேட்டோம். அவர் எவ்வளவு பிரதிகள் அடிப்பீர்கள் என்று கேட்டார். 5000 பிரதிகள்

என்றோம். அது போதாதே. அதிகம் பேரை சென்றடைய முடியாதே என்ற மாறன், முரசொலி இப்போது 35 ஆயிரம் பிரதிகள் விற்பனையாகிறது. அதன் இலவச இணைப்பாக வெளியிட சம்மதிக்கிறீர்களா என்று கேட்டார். மகிழ்ச்சியுடன் ஒப்புக்கொண்டோம். அதன் பிறகு வாரா வாரம் முரசொலி இணைப்பாக ராஜீவ் காங்கிரஸ் அரசுக்கு எதிராகத் தொடர்ந்து ஒரு வெளியீடு செய்ய முடியுமா என்று என்னைக் கேட்டார். அப்படித்தான் புதையல் தொடங்கப்பட்டது. ஒரு வருடம் கழித்து 1988 தேர்தலில் தி.மு.க. வென்றதும், கலைஞருக்கும் மாறனுக்கும் பாராட்டு தெரிவித்துவிட்டு நான் விலகிக்கொண்டேன். மத்தியில் தொடர்ந்து ராஜீவ் ஆட்சி நடந்து கொண்டிருக்கிறது. இங்கே நீங்கள் ஆளும் கட்சியாகிவிட்ட நிலையில் பழையபடி உங்களால் எதிர்க்க முடியாது போகலாம். நமக்குள் கருத்து வேறுபாடு வரும் முன்பாகவே நான் விலகிக்கொள்கிறேன் என்று மாறனிடம் தெரிவித்தேன். பொதுவாக மாறன் யாருடனும் சுமுகமாகப் பழகமாட்டார், கோபக்காரர் என்றெல்லாம் விமர்சனங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. ஆனால், என் அனுபவத்தில் அவர் பழகுவதற்கு இனிமையானவர். நம் கருத்தை முழுமையாகக் கேட்பார். விவாதிப்பார். அவர் கருத்தை மறுத்து விவாதிப்பதைக் கேட்டுக் கொள்வார். சில சமயம் நம் கருத்துக்களை ஏற்றுக்கொண்டு அவர் கட்டுரையில் கூட மாற்றம் செய்வார். அயராமல் நிறைய படிப்பார். மிகச் சிறந்த எடிட்டர் அவர். தி.மு.கவின் பலம், பலவீனம் இரண்டிற்கும் அவருடைய பங்கு முக்கியமானது. வெளியில் பலவீனத்தையொட்டிய அவர் பங்கு மட்டுமே பேசப்படுகிறது. நவீன மாற்றங்களைத் தெரிந்துகொண்டு அத்துடன் தன்னை பொருத்திக்கொள்ளத் தயங்காதவர்.

க.: பத்திரிகை ஆசிரியர்களுடன் உங்கள் உறவு எப்படி?

நான் பழகின இன்னொரு சிறந்த ஆசிரியர் விகடன் பாலசுப்ரமணியன். நமது கருத்து எதுவானாலும் அவரிடம் நம்பிக்கையோடு விவாதிக்க முடியும். சிறந்த நினைவாற்றல் உடையவர். நம் கட்டுரைகளில் முன்னுக்குப்பின் முரண் போல ஏதேனும் தென்பட்டால், கூர்மையாக அதைக் கண்டுபிடித்துக் காட்டுவார். என் அனுமதியில்லாமல், என் எழுத்துக்களில் எந்த மாற்றமும் செய்யக்கூடாது என்று ஆரம்பக் காலத்தில் நான் தெரிவித்த நிபந்தனையை எப்போதும் நினைவு வைத்திருந்தவர். மாற்றம் தேவையென்றால் கூப்பிட்டு விவாதிப்பார். சரியான வாதங்களைச் சொல்ல நாம் தயாராயிருந்தால் பொறுமையாகக் கேட்டுத் தன் கருத்தை அவர் மாற்றிக் கொள்வதும் உண்டு. ஜூனியர் விகடனில் கூடங்குளம் அணுமின் நிலையத்தை எதிர்த்து எழுத வேண்டுமென்று அவரிடம் கேட்டேன். அணு ஆயுதம் தான் கூடாது. அணு மின்சாரத்தை ஏன் எதிர்க்க வேண்டும் என்று கேட்டார். ஐந்து பக்கங்களுக்கு காரணங்களை எழுதித் தந்தேன். படித்துவிட்டு, அதன் அடிப்படையில் விரிவான தொடர் எழுதச் சொன்னார். என்னால் எழுத முடியாமல் போய்விட்டது. ஆனால் அப்போது அணு எதிர்ப்பு இயக்கத்தில் எங்களுடன் (நாகாரஜூனன், ரவி பூனிவாஸ் முதலியோர்) இருந்த பத்திரிகையாளர் ஏ.எஸ்.பன்னீர்செல்வன் எழுதிய விரிவான கட்டுரைத் தொடரை ஜூனியர் விகடனிலும் பின்னர் ஜூனியர் போஸ்ட்டிலும், பாலசுப்ரமணியன் வெளியிட்டார்.

நான் பணி புரிந்ததிலேயே மிக அதிக சுதந்திரத்துடன் பணி புரிந்தது தினமணியில்தான். ஒரு காலத்தில் இந்தியன் எக்ஸ்பிரசில் இருந்து நான் வேலை நீக்கம் செய்யப்பட்டபோது அதற்கு எதிர்ப்பு தெரிவிக்காமல் நிர்வாகத்துடன் ஒத்துழைத்த என் தலைமை நிருபர் சம்பந்தம்

பின்னால் தினமணி ஆசிரியர் பொறுப்பேற்ற பிறகு என்னை அழைத்து தினமணியின் இதழாசிரியராக்கினார். இப்போது தினமணி வெளியிட்டுவரும் மலர்கள் எல்லாம் அந்த சமயத்தில் நான் வடிவமைத்து தொடங்கியவைதான். 'மனிதன் பதில்கள்' எழுதுவதில் சம்பந்தம் எனக்கு அளித்த பூரண சுதந்திரம்போல் அதற்கு முன்பும் பின்னரும் நான் பத்திரிகைத் துறையில் பெற்றதில்லை. உடல்நலக் குறைவால் நான் தினமணியிலிருந்து விலகி வந்த பிறகும் மேலும் இரண்டாண்டுகள் அந்தப் பகுதியை எழுதிவந்தேன்.

க.: அது ஏன் நிறுத்தப்பட்டது?

தினமணி கதிரை பெண் வாசகர்களுக்கான இதழாக மாற்றுவதென்று அதன் நிர்வாகம் முடிவு செய்தபோது 'மனிதன் பதில்கள்' பெண்களுக்கு வேண்டாமென்று முடிவு செய்தார்கள்! அது ஒரு சாக்குதான். நீண்ட காலமாகவே 'மனிதன் பதில்கள்' பகுதியை நிறுத்தச்செய்ய, எக்ஸ்பிரஸ் நிர்வாகத்துக்கு நெருக்கமான பி.ஜே.பி., ஆர்.எஸ்.எஸ். ஆதரவாளர்கள் வலியுறுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். சம்பந்தம் வெகுகாலம் அத்தகைய நிர்ப்பந்தங்களை பிடிவாதமாக எதிர்த்துக் கொண்டிருந்தார். பெண்கள் பத்திரிகை சாக்கு வந்தபோது அவராலும் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை.

க.: தொடர்ந்து பி.ஜே.பி., ஆர்.எஸ். எஸ். எதிர்ப்பில் நீங்கள் இருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. உங்கள் அரசியல் நிலை என்ன ?

கல்லூரிப் பருவத்தில் என் பள்ளி நண்பன் ரவீந்திரன், என் அப்பா முதலியோரின் தாக்கத்தால், நான் தி.மு.க., சார்பாளனாகவும், நேரு சோஷலிசக் கருத்துள்ளவனாகவும் இருந்தேன். 1971 தேர்தலில் மாணவனாக தி.மு.க.- இந்திரா காங்கிரஸ் கூட்டணிக்கு பிரசாரம் செய்திருக்கிறேன். நெருக்கடி நிலைக்குப்பின் இந்திரா - சஞ்சய் - ராஜீவ் அரசியலின் எதிர்ப்பாளனாகிவிட்டேன். 1988-89ல் தி.மு.க. - தேசிய முன்னணிக் கூட்டணிப் பிரச்சாரத்தில் வி.பி.சிங்கின் மொழிபெயர்ப்பாளனாகப் பங்காற்றினேன். என்னை ஜனநாயகத்திலும், தேசிய இனங்களின் கூட்டாட்சியிலும் நம்பிக்கையுள்ள ஒரு இடதுசாரியாக நான் கருதுகிறேன். தொடர்ந்து கலை இலக்கிய மக்கள் உரிமைத் துறைகளில் எல்லா இடதுசாரி அமைப்புகளின் நிகழ்ச்சிகளிலும் பங்கேற்று வருகிறேன். இன்று இந்த நாட்டிற்கு மிகவும் ஆபத்தான அரசியலாக எனக்கு ஆர்.எஸ்.எஸ். - பி.ஜே.பி. அரசியலே தோன்றுகிறது. ஃபெடரலிசம் நோக்கிச் செல்லுவதற்கான சிறந்த வாய்ப்பு நமக்கு 1989ல் வி.பி.சிங் காலத்தில் உருவாயிற்று. அதில் நம்பிக்கையில்லாத காங்கிரஸ், பி.ஜே.பி. இருவரும் அந்தப் போக்கைத் திட்டமிட்டு முறியடித்துவிட்டார்கள்.

க.: கார்கில் போரின்போது நீங்கள் காஷ்மீர் சென்றிருந்தீர்கள். அங்கு நீங்கள் பெற்ற அனுபவம் என்ன?

சுட்டி விகடன் தொடங்குவதற்காக விகடன் நிறுவனத்தில் நான் சேர்ந்து பத்திரிகை ஆயத்தப் பணிகள் நடந்துகொண்டிருந்த நேரம். ஜூனியர் விகடன், ஆனந்தவிகடன் இரண்டிற்காகவும் என்னை கார்கிலுக்கு அனுப்பினார்கள். தமிழிலிருந்து கார்கிலுக்கு தங்கள் நிருபரை முதலில்

அனுப்பியது விகடன்தான். அந்தப் பயண அனுபவங்கள் விவரமாக ஜூனியர் விகடனிலும் ஆனந்தவிகடனிலும் வெளியிடப்பட்டன. ஸ்ரீநகரில் என்னை முதலில் உறுத்திய விஷயம் அங்குள்ள மக்கள் சுமார் 300 கிலோமீட்டர் தொலைவில் நடந்துகொண்டிருந்த யுத்தம் பற்றி காட்டிய அலட்சியமும் அக்கறையின்மையும்தான். நான் சந்தித்துப் பேசிய பல தரப்பு காஷ்மீரிகளும் காஷ்மீரில்

இந்தியா, பாகிஸ்தான் இருவருக்கும் எந்த உரிமையுமில்லை என்ற கருத்தையே அதிகம் தெரிவித்தார்கள். தவிர தினமும் நகரின் மையப் பகுதியில் சுமார் இருநூறு பேர் கூடி "இந்திய ராணுவமே திரும்பி வா, போரை நிறுத்து. காஷ்மீரைவிட்டு வெளியேறு" என்று முழக்கமிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்த ஆர்ப்பாட்டங்கள் அரசால் ஒன்றும் தடை செய்யப்படவில்லை. ஆர்ப்பாட்டக்காரர்களை சந்தித்து அவர்களின் தலைவர்களுடன் விவரமான பேட்டிகள் எடுத்தேன். ஒருவர் ஜம்மு காஷ்மீர் விடுதலை முன்னணித் தலைவர் யாசின் மாலிக் என்ற இளைஞர். மற்றவர் ஹுரையத் மாநாட்டு அமைப்பின் முதுபெரும் தலைவர் கிலானி. ஆனந்தவிகடனில் மாலிக்கின் பேட்டி வந்தது. அடுத்த இதழில் கிலானி பேட்டி வெளிவரும் என்று குறிப்பிட்டிருந்தோம். ஆர்.எஸ்.எஸ்சின் பல அவதாரங்களில் ஒன்றான அகில பாரதிய வித்யார்த்தி பரிஷத் என்ற மாணவர் அமைப்பிலிருந்து வீட்டுக்கு ஓயாமல் இரவெல்லாம் தொலைபேசி மிரட்டல்கள் வந்தன. 'கெட்ட' வார்த்தைகளில் வசவுகள். என் கையை உடைக்கப் போவதாகவும், நடமாடவிடாமல் செய்துவிடப் போவதாகவும் மிரட்டல்கள். விகடன் அலுவலகத்துக்கும் இத்தகைய தொலைபேசி மிரட்டல்கள் வந்தன. அலுவலகத்தைக் கொளுத்துவோம் என்று மிரட்டினார்கள். கார்சிலில் யுத்தத்தில் 'நமது' சிப்பாய்கள் செத்துக் கொண்டிருக்கும்போது 'தேசத் துரோகிகளின்' பேட்டியை எப்படி வெளியிடுவாய் என்று கேட்டார்கள். என்னை தேசப் பாதுகாப்பு சட்டத்தின் கீழ் கைது செய்ய வேண்டும் என்றும் நான் பாகிஸ்தான், கம்யூனிஸ்டுகளின் ஏஜண்ட் என்றும் இந்து முன்னணி மாவட்டத் தலைவர் ஒருவரிடமிருந்து ஒரு அறிக்கைகூட வந்தது. உணர்ச்சிகள் கொந்தளிக்கும் சூழலில் தொடர்ந்து கிலானியின் பேட்டியை வெளியிட வேண்டாமென்று விகடன் ஆசிரியர் முடிவு செய்தார். அவ்வாறே அறிவிப்பும் வெளியிட்டார். அடுத்த இரண்டே ஆண்டுகளுக்குள், அதே மாலிக், அதே கிலானியுடன் பேச்சு வார்த்தைக்கு உதவும்படி அத்வானியும், அவர் தூதர்களும் அலையாய் அலைந்தார்கள் என்பது இன்றைய வரலாறு.

காலச்சுவடு (மே - ஜூன் 2001)

சந்திப்பு: கண்ணன், மனுஷ்ய புத்திரன்

தொகுப்பு : மகாதேவன்

புகைப்படங்கள் : சிநேகிதன்